

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

26. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

29. ČERVNA 2014

Z obsahu:

O bázni Boží

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra v Římě
11. června 2014
- strana 2 -

Moc pompejské novény

Aleksandra Jędrzejczaková
- strana 4 -

Boží milost

se v něm ukázala

Blahoslavený Pier Giorgio
Frassati (1901-1925)
- strana 6 -

V hledání

skutečného Boha (1)

Příběh konverze muslima
Mustafy, vysokoškolského
pedagoga na prestižní
islámské univerzitě
Al-Azhar
- strana 7 -

Pius XII.: „Zůstaňte věrní katolické víře!“

Letos uplynulo 75 let
od zvolení Eugenia
Pacelliho papežem
- strana 9 -

Rok zasvěceného života

- strana 12 -

Propagandou proti církvi (10)

Grzegorz Kucharczyk
- strana 13 -

*Svatí Petře a Pavle, vyproste svět, aby v jednotě lásky
přijal Krista jako svého Spasitele! Orodujte za nás!*

Editorial

Máme před sebou krásně „orámovaný“ týden, co se církevních slavností týká. Člověka to ani hned nenapadne – v neděli slavíme sv. Petra a Pavla a následující sobotu sv. Cyrila a Metoděje. Víra prvních apoštolů, předávaná a pravdivě v tradici katolické církve uchovávaná mnoha generacemi, dochází na našem území svého rozpuku v 9. století. Od té doby uplynulo dalších 1150 let a tato víra je v našem národě přítomna stále.

Je však vidět? Kardinální otázka – s trochou humoru: doslova. Pamatuji si, jak nám P. Špidlík (ještě nebyl kardinálem) při exerciciích u podobných otázek říkával: „Dám vám stokorunu, když mi na ni odpovíte...“ Jde ale o věc velmi závažnou. Nelze odpovědět jednoznačně „ano“, „ne“. Ano – to bychom nepochybně viděli zcela jiný obraz každodenního života, než jak se nám reálně nabízí. Ne – to by zase znamenalo, že neexistují dobré křesťanské skutky a nemají zjevný úspěch, což (Bohu díky!) není vždy pravda. Jen to stádce je malé, někdy možná málo odvážné, jindy přímo umlčené. A přesto – víra našich slavných cyrilometodějských předků, pevně postavená na základech apoštolských, se ještě nevytratila. Hledejme ji, povzbuzujme se navzájem, neztrácejme odvahu a naději.

Posilu nám nabízejí texty v tomto čísle Světla: velkolepá svědectví víry, kterou neudusí strach a je žita i tehdy, když člověka ohrožuje ztráta života tělesného. Jak říká Písmo svaté: „Duši zabít nemohou.“ (Mt 10,28) Svou duši může k věčnému zavržení dovést jen jednotlivec sám!

Víme, že i sv. Cyril a Metoděj, před nimi sv. Petr a Pavel, nebo v době nedávné stovky českých a slovenských kněží v totalitních režimech trpěli pod vládou mocných, ale jejich neochvějná víra je zachránila – duše zůstala věrná Bohu. Když se zahledíme do jejich životů, nenajdeme tam žádné nové zdroje, odkud brali sílu – jen od samotného Trojjediného Boha, který se obětoval za spásu člověka na kříži a který nám vylil svou lásku i pro další generace v Duchu Svatém. On je jediný Bůh z bohů, který není vyroben lidskýma rukama či vymyšlen nějakým filosofem. On je skutečný Bůh – Tvůrce a Dárce všeho dobra! (srov. Jer 10,3–11; Ž 115,4–8) A žili v blízkosti Panny Marie. Modlili se, četli Písmo svaté, nechali Boha, aby on konal skrze ně. A síla vytrvat jim byla přidána.

Svatí Petře a Pavle, svatí Cyrile a Metoději, všichni svatí mučedníci, orodujte za spásu naší duše a vyproste světu věčný mír a vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie! Kéž se Kristus stane středem srdce každého člověka! Amen.

Daniel Dehner

O bázni Boží

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě 11. června 2014

Dobry den, drazí bratři a sestry! Dar *bázně Boží*, o kterém dnes budeme mluvit, uzavírá řadu sedmi darů Ducha Svatého. Není to strach z Boha. Víme dobře, že Bůh je Otec, má nás rád, chce naši spásu a vždycky odpouští. Není tedy důvod mít z něho strach! Bázeň Boží je darem Ducha Svatého, který nám připomíná, jak jsme před Bohem a jeho láskou nepatrní a že našim dobrem je svěřit se s pokorou, úctou a důvěrou do jeho rukou. Mít bázeň Boží tedy znamená spočinout v dobrotě našeho Otce, který nás má rád.

Jakmile Duch Svatý začne přebývat v našem srdci, vlévá nám útěchu a pokoj a umožňuje nám cítit se takovými, jací jsme, to znamená nepatrnými, a mít onen Ježíšem v evangeliu doporučený postoj toho, kdo své starosti a očekávání klade v Boha, cítí se zahrnut a nesen jeho vroucností a jeho ochranou, podobně jako dítě u svého tatínka! Toto působí Duch Svatý v našich srdcích: umožňuje nám cítit se jako děti v náruči svého tatínka. V tomto smyslu se tedy stává zřejmým, jak v nás bázeň Boží nabývá podoby poddajnosti, vděčnosti a uznalosti a naplňuje naše srdce nadějí. Častokrát totiž neumíme chápat Boží plán a pozorujeme, že nejsme schopni sami si zajistit štěstí a věčný život. Avšak právě ve zkušenosti svých omezení a svojí ubohostí nás Duch Svatý utěšuje a umožňuje nám vnímat, že jedinou důležitou věcí je nechat se vést Ježíšem do Otcovy náruče.

Proto máme velice zapotřebí tohoto daru Ducha Svatého. Bázeň Boží nám umožňuje uvědomovat si, že všechno dostáváme z milosti a že naše pravá síla spočívá jedině v následování Pána Ježíše a v tom, že dovolíme Otcovi, aby nás zahrnul svojí dobrotou a svým milosrdenstvím. Otevřít srdce, aby k nám vešly Bo-

ží dobrota a milosrdenství. Toto činí Duch Svatý darem bázně Boží: *otevívá srdce*. Otevírá srdce, aby Otcovo odpuštění, milosrdenství, dobrota a něha vešly k nám, neboť jsme jeho nekonečně milovanými dětmi.

Jsmeli prostoupeni bázní Boží, pak následujeme Pána v pokoře, poddajnosti a poslušnosti, avšak nikoli rezignovaně, pasivně a s bédováním, nýbrž s úžasem a radostí dítěte, které poznává, že mu Otec slouží a má ho rád. Bázeň Boží z nás tudíž nečiní křesťany bojácné a servilní, ale rodí v nás odvahu a sílu! Tento dar z nás činí křesťany, kteří jsou přesvědčení a nadšení, nepodřizují se Pánu ze strachu, nýbrž proto, že jsou pohnuti a uchvázeni jeho láskou! Být uchvázeni Boží láskou je něco nádherného. Nechejme se uchvátit touto láskou Tatínka, který nás miluje nesmírně a z celého svého srdce.

Budme však bdělí, protože bázeň Boží, dar bázně Boží je také jakýmsi „poplašným signálem“ před zatvrzelostí v hříchu. Člověk, který žije ve zlu, rouhá se Bohu, vykořisťuje druhé a tyranizuje je; žije-li jenom pro peníze, ješitnost, moc či hrdost, pak svatá bázeň Boží bije na poplach: pozor! S celou touto mocí, se všemi těmito penězi a s celou svojí hrdostí a samolibostí nedojdeš štěstí. Nikdo si s sebou odtud nemůže vzít peníze a moc, samolibost a hrdost. Nic! Můžeme si odnést jenom lásku, kterou nám dává Bůh Otec, Boží něhu, kterou jsme s láskou přijali a obdrželi. A můžeme si odnést to, co jsme učinili pro druhé. Pozor, abychom nevládali naději do peněz, hrdosti, moci a samolibosti, protože to vše nám nemůže zaručit nic dobrého! Myslím například na lidi, kteří mají odpovědnost za druhé a nechávají se korumpovat. Myslíte, že zkažený člověk bude na onom světě šťastný? Nikoli, veškerá zkaženost se projeví ve zkaženém srdci a bude

Dokončení na str. 10

U Genezaretského jezera došlo k významné schůzce Pána s družinou apoštolů. Přichází ve chvíli, kdy tito rybáři podruhé vytáhli z vody zázračný úlovek a posnádali na břehu se svým Mistrem, který se tu představuje nejen jako host, ale i jako hostitel. Nic tak Pána netěší, jako když sám může nasytit své děti.

Ale to podstatné přijde až po této snídani. Pán přišel především proto, aby si promluvil s Petrem. Týká se to jeho nastávajícího povolání být *rybářem lidí a skálou*. Nejdůležitější kvalifikací k pastýřskému úřadu je opravdová láska k Ježíši Kristu. To je důvod, proč Ježíš očekává od Petra lásku, která je větší než láska všech ostatních. Postavení nejvyššího pastýře vyžaduje nejvyšší stupeň lásky. Najde ji u rybáře Šimona?

Všimni si však také, jaké pokoře se Petr naučil a s jakou skromností nyní odpovídá na Ježíšovy opakované otázky (Jan 21,15–23). Není to prostota a důvěra dítěte? Ještě před nedávnem chtěl Pána přesvědčit, že podceňuje jeho mužnou sílu: „Já, a zapřít? Kdyby všichni zapřeli, já nikdy! Půjdu s tebou třeba *na smrt!*“ Ale po trpké zkušenosti, jakou udělal se svou sebejistotou, nemá už odvalu důvěřovat sám sobě a spoléhat se na sebe.

Pane, ty víš všechno!

I když Petra opakované Ježíšovy otázky zarmucují, dovolává se jen svého Mistra a netroufá si už o sobě smýšlet jinak, než jak o něm smýšlí vševědoucí Pán. Jeho pokora je nyní zakotvena v bezmezném důvěře, jakou je bezpečná a bezvýhradná odevzdanost dítěte. Hle, jak Pán dokázal zůžitkovat jeho těžké a bolestné provinění! Petr jej opravdu nyní miluje velkou a opravdovou láskou, už také proto, *protože mu bylo mnoho odpuštěno*⁽¹⁾.

Nevěř svým emocím, které sílí tím více, čím více lichotí sebelásce. Osvoj si toto Petrovo chování, které se zrodilo z jeho trpké velkopáteční zkušenosti a z hlubokého prožitku Ježíšovy dobrotivé slitovnosti. Rozmlouvej vždy s Pánem v prosté důvěře jako s tím, který mnohem lépe než ty zná jak tvoji dobrou vůli, tak i tvé slabosti, nestálost a hříšné sklony. Rozmlouvej s ním s pokorným vědomím, že cokoli je v tobě opravdu dobrého, je to vždy dar jeho milosti, bez které nejsi schopen s jeho dary spolupracovat.

Skála lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Pane, ty víš všechno.

Nyní tedy ten, který předpověděl Šimonovi, že zklame již v první zkoušce, může mu svěřit svůj největší poklad, svou Církev. Ale připomeň si, že dříve, než vystavil Petra těžké zkoušce, sám Pán za něho vroucně prosil Otce, aby jeho *víra nezanikla*⁽²⁾.

Budoucí hlava Církve se již brzy osvědčí jako skála, která prošla opravdovou proměnou. Na dvoře velekněze se před několika týdny roztrásl strachem, když ho oslovila děvečka. Nyní se nezalekne ani před nejvyšším veleknězem a bude od něho odcházet *s radostí, že směl pro Pánovo jméno vytrpět příkoří*⁽³⁾. A k čemu nás tato *Skála* na základě své vlastní zkušenosti vybízí? Abychom se stali *poslušnými dětmi*⁽⁴⁾, abychom se dávali krmit *božským mlékem jako právě narozené děti*⁽⁵⁾. Dobře si zapamatuj, v čem poznal a zakusil skutečnou zralost a dospělost ten, který obdržel nejvyšší úkol, aby *pásl ovce i beránky*.

Až Petr – Skála splní svůj úkol a *upevní své bratry*⁽⁶⁾, bude moci *následovat Pána až do krajnosti*. Svého Boha, kterého nejdříve oslaví svědectvím svého slova a svého života, nejvíce a na výsost *oslaví svou smrtí*. Nauč se dívat i na smrt jako na nejzácnější dar, v němž se láskou všechnen zmar obrací ve svůj opak a stává se Boží slávou.

Posed' spolu s Ježíšem a jeho družinou u ohně, který dohořívá. Jak nenápadná je ona skupina rybářů, která posnádala několik pečených ryb, jak skromné a neokázalé jsou to počátky díla, které zde bylo založeno. Čekal bys slavnostnější a vznešenější formu i prostředí? To nejslavnostnější a nejvznešenější je skryto uvnitř, v pohledu z očí do očí, v upřímnosti srdce a v jistotě, že *Ježíš ví všechno*. Kariéra v Božích očích má jiný začátek, jiný průběh i jiný konec, než na jaký jsme zvyklí. Kariérou v Božích službách je následování Beránka, který byl nejdříve zabit, aby mu pak *miliony a stamiliony vzdávaly čest, slávu a chválu*, protože mu patří všechna *moc, bohatství, moudrost a síla*⁽⁷⁾.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 12,1–11

Král Herodes začal zle zakročovat proti některým členům církevní obce. Janova bratra Jakuba dal popravit mečem. Když viděl, že se to židům líbí, dal zatknout také Petra. Byly právě Velikonoce. Zmocnil se ho tedy, dal ho zavírat do žaláře a hlídat od čtyřnásobné stráže vždycky po čtyřech vojácích. Měl v úmyslu, že ho po Velikonocích dá popravit. Tak byl Petr hlídán ve vězení; církevní obec se však naléhavě za něho modlila k Bohu. V noci před tím dnem, kdy ho chtěl Herodes popravit, spal Petr mezi dvěma vojáky a byl spoután dvěma řetězy. I přede dveřmi stála stráž.

Najednou se objevil anděl Páně a v kobce zazářilo světlo. Strčil Petra do boku, vzbudil ho a řekl: „Rychle vstaň!“ Tu mu spadly řetězy z rukou. Pak mu anděl řekl: „Opásej se a obuj si opánky!“ Udělal to.

Dále mu nařídil: „Přehoď si plášť a pojď za mnou!“ Šel tedy za ním ven, ale nevěděl, že je skutečnost, co se dělo skrze anděla. Myslel, že má vidění. Přešli pak první i druhou stráž a došli k železné bráně, která vede do města. Ta se jim sama od sebe otevřela. Vyšli tedy ven a šli dál jednou ulicí. A hned nato anděl zmizel.

Vtom přišel Petr k sobě a řekl: „Ted' vím jistě, že Pán poslal svého anděla a vytrhl mě z Herodových rukou a ze všeho, na co čeká židovský lid.“

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.17–18

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Ted' mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý

Dokončení na str. 5

I s tebou tento Beránek rád posnádá, třeba po marné námaze. To nejzácnější na tomto setkání bude, když mu po pravdě odpovíš na jeho věčnou otázku: *Miluješ mě? Ačkoliv ví všechno*, toužebně čeká, aby to uslyšel přímo z tvých úst.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 7,47; ⁽²⁾ srov. Lk 22,32; ⁽³⁾ Sk 5,41;

⁽⁴⁾ 1 Petr 1,14; ⁽⁵⁾ tamt. 2,2; ⁽⁶⁾ Lk 22,32;

⁽⁷⁾ srov. Zj 5,11n

Moc pompejské novény

O tom, jak nádhernými milostmi Ježíš obdarovává ty, kdo se modlí pompejskou nověnu, vypráví řada svědectví. Zde je několik z nich.

Stal se zázrak, moje dceruška vidí!

„Chci se podělit o svůj příběh. Před několika měsíci se mi narodila holčička. Žel, našli u ní ne příliš běžnou genetickou oční vadu. Když měla dcerka pět týdnů, navštívily jsme specializovanou kliniku a tam mi řekli, že dítě nebude vidět, bude schopno jen odlišovat den a noc. Diagnostikovali jí reziduální vidění, čili extrémní slepotu. Hledala jsem všude pomoc, ale doktoři jen bezradně mávali rukama. Dozvěděla jsem se, že v jejím případě nepomůže žádná operace. Bezradná a zničená jsem se dostala do deprese a nemohla jsem se vzpamatovat. Nevzdávala jsem to. Hledala jsem na internetu pomoc a nějakou »skutečnou« modlitbu; tehdy se mi ukázala stránka s pompejskou nověnou. Četla jsem svědectví lidí, kteří se tu nověnu modlili, a po nějaké době se mi ji také podařilo zvládnout. Měla jsem samozřejmě chvíle pochybností. Občas mi v hlavě naskočila otázka, zda to, co dělám, má vůbec smysl. »Vždyť zázraky neexistují,« myslela jsem si. »Proč by mi vlastně Matka Boží měla darovat milost uzdravení pro moje dítě?« Snažila jsem se ale ty myšlenky odehnat a vytrvale jsem se nověnu modlila.

Za nějakou dobu jsem si všimla, že moje dceruška něco začíná vnímat, ale myslela jsem si, že to jsou moje představy; tak moc chci, aby viděla, že si to jenom namlouvám. Ukázalo se ale, že je to jinak. Moje holčička týden po týdnu viděla víc a víc! Plakala jsem štěstím, ale mívala jsem i chvíle, kdy jsem váhala a zamýšlela se nad tím, zda skutečně vidí. Musím ještě dodat, že když jsem předtím přicházela k postýlce, děťátko rozpráhalo ruce bokem a bálo se, když jsem něco říkala. Kvůli nystagmu se oči děvčátka rychle pohybovaly vlevo a vpravo.

Dnes mohu říci, že se stal zázrak a moje děvčátko vidí! Nedávno jsme byly u odborného lékaře ve Varšavě, který potvrdil, že dcerka vidí a bude vidět. Může mít pouze problémy s ostrostí vidění, ale to se dá pravidelným cvičením zlepšit. Jsem

tak šťastná! Zpočátku jsem nevěděla, jestli holčička doopravdy vidí, a měla jsem často pochybnosti. Vlastně až doteď je mi zatěžko tomu uvěřit, ale lékařova diagnóza mě ujistila, že se stal zázrak. Stalo se to po modlitbě pompejské novény!

Moc pompejské novény je neobyčejná. Prostřednictvím té modlitby dává Ježíš Kristus převeliké milosti, mnoho síly a pokoj ducha. Přiznávám se také, že ještě před rokem jsem byla od Boha daleko, nemodlila jsem se, a dokonce ani nechodila do kostela. Ale všechno se už změnilo, vrátila jsem se k Pánu Bohu!

Vybízím všechny k modlitbě novény. Královna růžence z Pompejí se stará o veliké zázraky!“

Marie

* * *

„Kdysi jsem modlitbu růžence považovala za velice nudnou, ještě tak spíš pro starší lidi. To – jak jsem si tehdy myslela – »břebentění zdrávasků« mě rozčilovalo a nebyla jsem schopná se pomodlit ani jeden desátek. Když jsem se pustila do pompejské novény, neměla jsem s modlitbou růžence žádné problémy, přestala se mi zdát směšná a stala se mou oblíbenou modlitbou. Přesvědčila jsem se, že

Rytina s vyobrazením Panny Marie
Růžencové z Pompejí

po modlitbě té novény se dostává mnohem více milostí, než o kolik se prosí.“

Pavla

* * *

„Když jsem se modlil tu modlitbu, pochyboval jsem, že její odříkávání pomůže. Nověna mi dala víc, než jsem očekával. Nejenom že jsem složil úřednickou zkoušku, ale byl jsem i povýšen. Vytrval jsem nejen v modlitbě, ale též ve studiu. Ta modlitba učí pokoře a důvěře v Boha. Moc Ti děkuji, Panno nejsvětější!“

Matěj

* * *

„Maria se zachovala milostivě a přijala i takovou modlitbu, při níž často chybělo soustředění a vhodný postoj. Maturitu jsem zvládla s výborným výsledkem, takže jsem se bez problémů dostala na vysokou školu. Pompejská nověna je neporazitelná a já jsem toho dobrým příkladem. Doporučuji ji všem, kteří se modlí růženc.“

Magda

* * *

„Díky nověně, kterou jsem se modlila, pociťuji velkou sílu a duchovní moc. Po jejím ukončení jsem začala ještě dvě další. Ta modlitba skutečně vtahuje. Modlívám se ji před prací, na cestě, a dokonce v myšlenkách v práci.

Díky této nověně se můj život změnil, modlitbě věnuji mnohem víc času, svůj život jsem svěřila Panně Marii, aby v něm působila. Když jsem se jí svěřila, vím, že všechno bude dobré, protože ona pro nás chce to nejlepší, jenom je zapotřebí trpělivosti, důvěry a viry. Buď Marii chvála a čest za její mateřskou péči. Díky nověně, kterou jsem se modlila, se změnil můj život. Děkuji Ti, Panno Maria, za milost, které jsem dostala.“

Beata

* * *

„Ta modlitba mi ukázala, že jsem už dříve od Boha tolik dostávala, a za nic jsem neděkovala. Dnes Pánu Bohu děkuji nastokrát za to, že na mě čekal. Prosím Matku Boží o to, abych se mohla tu modlitbu modlit do konce života. Teď začínám už pátou nověnu; v dalším roce se budu modlit nověnu za obrácení lidí, protože teď chci něco udělat pro dru-

hé jako poděkování Bohu za to, že se ke mně sklonil.“

Sylvie

* * *

„Pro Boha a Pannu Marii neexistují věci nemožné, a naše víra a vytrvalost

v modlitbě a důvěře bude odměněna! Necháme se odradit těžkostmi v modlitbě, vždyť satan pokouší, ale Maria bdí. Jsem šťastná a každému doporučuji pompejskou nověnu. Ať nás nejlepší z matek vede svou cestou ke chvále Boha!“

Marta

O pompejské nověně

Blahoslavený Bartolo Longo dostal příslib Panny Marie: „Kdo touží obdržet milost, ať vykoná k mé cti tuto nověnu.“

Pompejská nověna spočívá v modlení tří částí růžence po dobu 54 dní. Tato modlitba vyžaduje hodně času a trpělivosti, ale plody, které přináší, udivují ty, kteří se jí rozhodli modlit. O její rozšíření se přičinil blahoslavený Bartolo Longo – advokát, který měl neobyčejné charisma pro šíření růžence. Byl to člověk, který prožil naprosté obrácení. Jako mladý muž byl vyhlášeným antiklerikálem a volnomyšlenkářem. Zajímal se o ezoteriku a účastnil se spiritistických seancí. Jednoho dne, když se utápěl v zoufalství, uslyšel ve svém srdci slova: „Kdo šíří růženec, bude zachráněn!“

Od té chvíle začal náročnou cestu rozšiřování té modlitby mezi obyvateli Pompejského údolí. Zpočátku se mu to nedařilo, avšak po mnoha letech jeho působení vedlo k rozšíření růžence a k vybudování baziliky Královny růžence v Pompejích. Dne 26. října 1980 ho Jan Pavel II. vynesl k počtě oltáře.

Blahoslavený Bartolo psal o růženci jako o skutečném prostředku posvěcování se člověka: „Ó blahoslavený růženci Panny Marie, sladký řetízku, který nás spojuje s Bohem; svazku lásky, který nás sjednocuje s anděly; věži záchrany před útokem pekla; bezpečný přístave v mořské bouři. Už tě nikdy neopustíme. Budeš naší útěchou v hodině smrti. Tobě bude patřit poslední políbení hasnouceho života...“

Jak se modlit pompejskou nověnu?

Pompejská nověna trvá 54 dní. Každý den se modlíme tři části svatého růžence (radostný, bolestný a slavný). Je možné se modlit také část čtvrtou, s tajemstvími světla. Před začátkem každé z tří částí růžence uvedeme nejdříve úmysl (jenom jeden) a poté řekneme:

„Ten růženec se modlím na Tvou počest, Královno svatého růžence.“

Během prvních 27 dnů se modlíme prosebnou část pompejské nověny a denně po skončení každé části růžence pronášíme následující modlitbu:

„Pamatuj, ó milosrdná Panno Růžencová z Pompejí, že ještě nikdy nebylo slyšeno, aby kdokoliv z Tvých ctitelů, který Tě s Tvým růžencem prosí o pomoc, byl Tebou opuštěn. Ach, nepohrdej mou prosbou, ó Matko Věčného Slova, ale skrze svůj svatý růženec a skrze zalíbení, které prokazuješ své svatyni v Pompejích, mě milostivě vyslyš. Amen.“

Dalších 27 dní se modlíme děkovnou část pompejské nověny a denně, po skončení každé z tří částí růžence, pronášíme následující modlitbu:

„Co Ti mohu dát, ó Královno plná lásky? Celý svůj život Ti zasvěcuji. Jak jen mi síly postačí, budu šířit úctu k Tobě, ó Panno svatého růžence z Pompejí, protože když jsem Tě vzýval o pomoc, navštívila mě Boží milost. Všude budu vyprávět o milosrdenství, které jsi mi prokázala. Nakolik budu moci, budu šířit nábožnou úctu ke svatému růženci. Všem budu ohlašovat, jakou dobrotu jsi mi prokázala, aby se i nehodní, tak jako já, hříšníci, s důvěrou na Tebe obraceli. Ó, kdyby celý svět věděl, jak jsi dobrá, jak lituješ trpící, všechna stvoření by se utíkala k Tobě. Amen.“

Nezávisle na závěrečných modlitbách každé z tří částí růžence končíme po jejím pronesení povzdechnutím k Matce Boží:

„Královno svatého růžence, modli se za nás!“

* * *

Modlitba růžence přinese neobyčejné plody, budeme-li se jí modlit s dětskou důvěrou, v naprosté otevřenosti, prasto-

Liturgická čtení -

dokončení ze str. 3

soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium - Mt 16,13-19

Když Ježíš přišel do kraje u Césareje Filipovy, zeptal se svých učedníků: „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Odpověděli: „Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků.“ Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha!“ Ježíš mu na to řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec. A já ti říkám: Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Tobě dám klíče od nebeského království: co svážeš na zemi, bude svázáno na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno na nebi.“

tě čistého srdce, když ze srdce odpustíme všechno všem, když se na nikoho nebudeme zlobit. Čisté srdce, to znamená setrvání ve stavu milosti posvěčující. Proto je zapotřebí před zahájením pompejské nověny nejdříve očistit své srdce ve svátosti pokání. Když se modlíme růženec, dostáváme mnohem více milostí, než o kolik prosíme. Pamatujme proto na vděčnost za to, co dostáváme úplně zdarma skrze ruce Matky Krásného Milování. Říkejme o tom dalším. Ať slova svatého Jana Pavla II. jsou vybidnutím k praktikování této modlitby: „Budme vytrvalí v modlitbě růžence, ať je to v kostelním společenství, ať v zátíší našich rodin: ta modlitba mírou opakovaných proseb spojí srdce, rozpálí plamen domáčího krbu, upevní naděje a na všechny přivede veliký pokoj a radost Ježíše Krista, který se pro nás narodil, zemřel a vstal z mrtvých.“

Z *Mitujcie się!* 1/2014 přeložila -vv-

Boží milost se v něm ukázala

Blahoslavený Pier Giorgio Frassati (1901-1925)

„Je pošetilý každý, kdo se pachtí za radostmi tohoto světa, protože jsou vždy pomíjivé a přinášejí s sebou bolesti, zatímco jediná pravá radost je ta, kterou nám dává víra.“

Tato slova pochází od jednoho čtyřia dvacetiletého mladíka, který nebyl vůbec tichošlápek ani zálesák. Jeho sestra, Luciana Frassati, která o něm napsala knihu,* ho popisuje takto: „Měl rád vtípky a sám se stával jejich cílem na rozdíl od většiny vtípků, kteří to obvykle nesnáší, když si někdo z nich tropí žerty.“ Mladý muž pocházel z velkoburžoazní rodiny – jeho otec byl vydavatelem turínského deníku *Stampa*, senátorem a občasným vyslancem Itálie v Berlíně. Byl člověkem, který si mohl dovolit všechno: jezdit na koni, být horolezcem, lyžařem, a který byl přesto přesvědčeným mladým křesťanem. Takový byl Pier Giorgio Frassati.

Karl Rahner, v jehož rodině ve Freiburgu Frassati v roce 1921 několik měsíců žil, na něho vzpomíná v průvodním slově ke knize Frassatiho sestry:

„Když si připomenu dojem, který na mě Frassati udělal, pak se přiznám upřímně, že jsem ho považoval za jednoho z mnoha mladých křesťanů, jakých bylo mnoho (v době katolického hnutí mládeže, kdy církev v srdcích znovu procítila). Ne že by všechno toto mělo být považováno za chválu či za omezení. Čistý, radostný, modlící se, otevřený pro všechno svobodné a krásné, naplněný sociálním pochopením, nesoucí v sobě církev a její osud, mladý křesťan s tou vřelou a mužnou samozřejmostí (jakou Frassati představoval) je hoden ocenění, i když takových bylo tenkrát mnoho.“

Ale Frassati byl více... Myslím, že nebylo mnoho takových, kteří vyšli z velkoburžoazního prostředí, a kteří se přesto stali křesťany jako Frassati, u nichž by se to dalo vysvětlit z obvyklého psychického mechanismu protestu synů vůči svým rodičům. Protože právě toto je vzácné: Právě tento protest u něho chybil!

Je to křesťan, který je jednoduše tady, a protestuje jenom tehdy, když je to samozřejmé pro každého. Ukazuje svoji odva-

hu být křesťanem nikoliv z odporu proti generaci svých rodičů, nikoliv z kulturních diagnóz, nýbrž z křesťanství samotného: protože Bůh existuje, že modlitba nese, že svátost žije to »věčné v člověku«, že všichni jsou našimi bratry.“

Pier Giorgio Frassati se narodil 6. dubna 1901 v Turíně. Otec byl liberál a o náboženství se vůbec nezajímal. Pro matku bylo náboženství pouhou konvencí, jinak byla antiklerikální. Jenom babička Linda byla zbožná, nebo se takovou stala více po smrti své sestry, která byla andělskou bytostí. Manželství rodičů Frassatiho bylo stále ohroženo. Krátce před Giorgiovou smrtí se chtěl jeho otec dokonce dát rozvést. Tehdy se musel mladý muž, potom co se jeho sestra vdala, brát jako jediný spojovací článek, aby se rozpadající manželství jeho rodičů ještě udrželo. Aby nemusel odejít z domu, upustil Giorgio od lásky k jisté mladé dívce, která na něho udělala velký dojem. Jeho sestra, která nakonec poznala jeho smrt jako oběť, která musela být přinesena za udržení manželství jejich rodičů, napsala doslovně: „Manželství s děvčetem v tak skromném sociálním postavení – a navíc katoličkou – by bylo pro naši matku neúnosné, především by ji ale otec bezpochyby vyu-

Blahoslavený Pier Giorgio Frassati

žil, aby se od matky oddělil. Pier Giorgio jediný držel manželství svých rodičů ještě pohromadě, a on to věděl.“

Pier Giorgio Frassati je zázrakem milosti. Jeho rodina mu nemohla dát nic z jeho přesvědčení a z horlivosti víry. Od ní zakusil jenom protiventství, nepochopení.

Všechno, co bylo v něm a co z něho působilo, pocházelo z Boží milosti. V italské studentské organizaci byl vůdčí postavou. Jako člen vincentinských konferencí pomáhal chudým a životem znevýhodněným lidem. V roce 1922 vstoupil do třetího řádu dominikánů, kde dostal jméno Girolamo Savonarola – modlící se člověk, ale také bojovník za věc katolické víry. Všechno, co měl, dal do služeb bliženské lásky a sílu k tomu čerpal z deního svatého přijímání a z nočních adorací před eucharistickým Kristem.

Velké zděšení proběhlo v srdcích chudých lidí z Turína, jimž Frassati vždycky pomohl, když ho 4. července 1925 skolila poliomyelitis, dětská obrna. Obrovské množství lidí procházelo kolem mrtvého a doprovázelo ho ke hrobu. Tady je svědectví jedné mladé ženy z dopisu její kamarádce: „Bolest, kterou jsme všichni cítili, je nepopsatelná. Neexistují žádná slova, která by vyplnila takovou prázdnotu. Kdo měl to štěstí ho potkat, cítí dnes, jakou hodnotu a kolik křesťanského soucítu mělo jeho srdce. Kolik dobroty, kolik jemnocitu, jemnosti a půvabu, když pomáhal chudým, kteří se na něho obraceli...“ Můžeme jenom říci, Pier Giorgio měl krásnou duši, která milovala všechno, co je krásné, co je dobré, všechno, co je svaté. On byl jednou z těch duší, kterým bylo dáno povznést se až do nejvyšších sfér, a které mají to svědomí, v němž září světlo pravé a živé víry, té víry, která umí učit, jak milovat v Bohu, s Bohem a pro Boha. On uměl procházet bažinou tohoto padlého světa, aniž by se pošpinil. Jedním slovem, Pier Giorgio byl jedním z mála vyvolených, o kterých píše evangelium.

Papež Jan Pavel II. blahorečil Piera Giorgia Frassatiho 20. května 1990.

* Luciana Frassati: *Das Leben Pier Giorgio Frassatis. Eine Nachtfolge Christi heute.* Freiburg / Basel / Wien 1961.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 13/2013 přeložil -mp-

V hledání skutečného Boha (1)

„Ty jsi můj Bůh. Máš se o mě starat. Jak mě můžeš nechat v těch špinavých rukou? Nevím, co ti lidé se mnou chtějí udělat, ale vím, že Ty budeš se mnou a že Tě jednoho dne potkám.“

„Nosící v sobě“ Korán

Více než dvě miliardy lidí na světě nikdy neslyšely pravdu o Ježíši Kristu. Mezi takové lidi patřil i Mustafa, jenž trávil dětství v náboženské atmosféře muslimského domu na jihu Egypta.

Chlapečovo vzdělávání začalo, když mu bylo pět let, pod vedením jeho strýce. Spočívalo v četbě a v memorování celého Koránu v klasickém arabském jazyce. Už dříve Mustafa tu knihu mnohokrát slyšel v mešitě nebo v rádiu. Kromě toho jeho rodiče občas do svého domu zvali lidi specializované na deklamování Koránu a s štědrě jim za to platili.

Mustafa byl schopným žákem, přestože jazyk, který denně používal, se hodně lišil od toho, s kterým se denně setkával v Koránu; naučit se celou knihu nazpaměť mu trvalo sedm let. Proto ho ve dvanácti letech začali nazývat *háfizem* – „nosícím v sobě Korán“, ačkoliv do ukončení střední školy význam mnoha slov z té knihy neznal, jak přiznává. Rýsovala se před ním kariéra muslimského učenice, v okolí mu začali říkat malý šejk (muslimský duchovní).

Když měl chlapec 13 let, přihodilo se něco, co významně ovlivnilo jeho duchovní život. Jak Mustafa přiznává v jednom z rozhovorů, pocítoval tenkrát pořádný vztek na křesťany a židy, to v něm totiž narůstalo pod vlivem školní výuky.

Mockrát slyšel, především od učitelů náboženství, že příčinou všech problémů, s kterými se potýkají Egyptané, jsou židi a křesťané. V mládenci to začalo vřít. Brzy se mu naskytla příležitost, jak ty „křivdy“ způsobené rukou křesťanů oplatit. Poblíž jejich domu bydlel jeden koptský kněz. Chodíval tudy každý den do kostela. Toho chtěl Mustafa využít. Jednoho dne se do něj začal strefovat kamením. Kněz s rozbitou hlavou se dostal do nemocnice. Když se vrátil zpět, přišel k nim domů – znal totiž jeho rodinu – a chtěl si s chlapcem promluvit. Pro Mustafu to bylo překvapení: poprvé si uvědomil, že

křesťané netouží po pomstě, že se k němu nehodlají chovat tak jako on k nim. Kněz přišel za Mustafou, aby mu řekl, že mu odpouští. „Je v tobě oheň,“ pověděl chlapci, „který tě nejdřív musí strávit, než bude spalovat ty druhé.“ Toto setkání na Mustafu velice zapůsobilo.

Intelektuální solidnost

Na střední škole Mustafa pokračoval v poznávání muslimské tradice prostřednictvím paměťového učení hadíthů – kratších nebo delších výroků či příběhů z života Mohamedova a jeho stoupenců. Za tu dobu jich uměl nazpaměť několik tisíc. Nikoho tedy neudívoval fakt, že po ukončení lycea odešel studovat na Al-Azhar, vysokou školu, která požívá největší autority ve světě islámu.

První den přednášek na univerzitě byl pro Mustafu velkým překvapením: „Šejk, který nám přednášel, (...) řekl: »To, co vám povím, musíte považovat za pravdu. Nepovolují žádnou formu diskuse ve třídě. To, co vám neříkám, není poznání hodno. Poslouchejte, buďte poslušní a nepo-

kládejte žádné otázky.« Takový přezíravý postoj přednášejícího řadil sotva přijatého studenta do živého. Mustafa se přihlásil a položil otázku: „Jak je možné se učit a nemít otázky?“ Uslyšel rychlou urážlivou odpověď. Mustafa si šel stěžovat děkanovi, který konflikt sprovodil ze světa. Od té doby, jak píše, krácel „cestou mlčení a podřizování se, jak bylo na univerzitě vyžadováno“. Metoda studia se opírala o četbu prací muslimských učenců, z nichž se vypisovaly hlavní body, které se pak učili nazpaměť. Žádná kritika ani diskuse nebyla povolena.

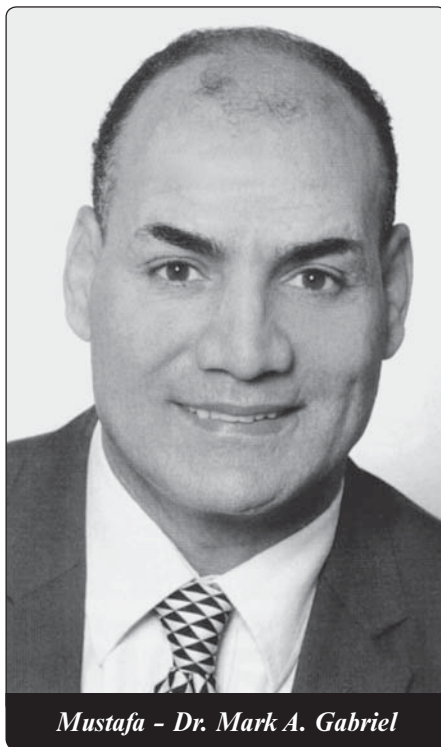
Brzy ale došlo k dalším neshodám Mustafy s vyučujícími. Jedním z nich byl Omar Abd Ar-Rahman, strůjce bombového útoku na Světové obchodní centrum roku 1993, který se na Al-Azhar zabýval otázkami interpretace Koránu. A div divů, ten dal studentům možnost klást mu otázky. Mustafa se vztyčil mezi pěti stovkami studentů a zeptal se: „Pročpak nás pořád učíte o džihádu? A co jiné verše Koránu, které mluví o míru, lásce a odpuštění?“ Uslyšel odpověď: „Džihád a zabíjení jsou podstatou islámu. (...) V Koránu je súra s názvem *Válečná kořist*, ale není tam súra s názvem *Mír*.“ Ta děsivá odpověď studentovi nedávala pokoje...

Po čtyřech letech Mustafa skončil studia jako druhý nejlepší ze šesti tisíc studentů. Když pak začal na univerzitě pracovat, rozhodl se, že od této chvíle bude sám hledat odpovědi na mučivé otázky, které jenom zvětšovaly rozdíl mezi tím, co mu nabízel opravdový islám, a tím, co mu říkalo vlastní svědomí...

Jeho magisterská práce se týkala otázek spojených s historií a kulturou islámu. Když sbíral materiál a zabýval se vládou muslimů, stanul Mustafa tváří v tvář nepopíratelné skutečnosti, „že dějiny islámu jsou příběhem násilí a prolévání krve od časů Mohameda až do dnešní doby“. Jinak se ale snažil otevřeně islám nezpochybňovat, ačkoliv o něm měl stále větší pochybnosti. Jeho výzkumy zaujaly egyptskou vládu; chtěli vysílat živě přenos jeho obhajoby na jedné rozhlasové stanici.

Úspěch a duchovní prázdnota

Ve svém náboženském středisku měl Mustafa nepochybně velký úspěch. Začal pracovat na doktorátu, přednášel na Al-Azhar a dalších vysokých školách na

Mustafa - Dr. Mark A. Gabriel

Blízkém východě. Rozhodl se ale, že svým studentům umožní diskusi, aby se tak stali otevřenými v kritickém myšlení bez obav z represí. Krátce nato ho radikální studenti udali vedení univerzity. Cítili se totiž uraženi tím, že na základě všeobecně známých muslimských zdrojů poukazoval na krutost a nedůslednost islámu jako náboženské ideologie.

Mustafu pozvali na setkání s univerzitní *Komisí pro realizaci výukového programu*. Zúčastněným pověděl o svých pochybnostech o božském původu Koránu. Uvedl, že v něm našel víc lidských idejí než božských slov. Na reakci nebylo třeba dlouho čekat; jeden z členů komise vstal ze židle, plivl mu do tváře a křikl: „Ty kacíři!“

Za několik hodin, uprostřed noci, spadlo do Mustafova domu egyptské komando a odvedli ho k výslechu. Mladý muslim se dostal do vězení kvůli podezření ze „zrady islámu“ a konverze ke křesťanství. Takový „zločin“ se v Egyptě trestá smrtí. Mučení, které zažil, bylo, jak později napsal, „posledním impulsem, hřebíkem do rakve, který mě odloučil od islámu, náboženství, o kterém jsem měl pochybnosti mnoho let před svým uvěz-

něním. Mé otázky se netýkaly skutků muslimů, ale skutků Mohameda a jeho stoupenců, a učení Koránu.“

Ve vězení se mu pokusili způsobit „přirozenou“ smrt, zavřeli ho do kobky plné hladových krys. Policisté byli velmi vlídní. „Ten chlap je muslimský filosof,“ řekli, „tak ať mu krysy sežerou hlavu.“ Když ho do rána ani jediná krysa nekousla, zamkli ho do cely s velikánským divokým psem. Mustafa se úplně zoufalý modlil: „Ty jsi můj Bůh. Máš se o mě starat. Jak mě můžeš nechat v těch špinavých rukou? Nevím, co ti lidé se mnou chtějí udělat, ale vím, že Ty budeš se mnou a že Tě jednoho dne potkám.“

Dalšího dne překvapení policisté spatřili modlícího se Mustafu. Vedle něj seděl pes. Se zděšením si říkali: „Toho člověka chrání neviditelná moc. Ale čím? Vždyť je to odpadlík, nevěřící!“ Alláh zcela určitě nemohl být tím, kdo chrání odpadlíka.

Díky značným konexím svého strýce byl po dvou týdnech strávených ve vězení a po mnohém bolestném mučení Mustafa propuštěn a očištěn ode všech obvinění. Svoboda pro něj nebyla obyčejným návratem do normálního života. Jeho život byl v ruinách. Pro obyvatele Blízkého východu znamená totiž ztráta víry a odmítnutí vlastního dědictví strašlivou ránu. Islám – jeho zakladatelem počínaje a univerzitními profesory konče – se v očích toho člověka, hledajícího pravdu, naprosto zkompromitoval. Proto začal zkoumat jiná náboženství, především hinduismus a buddhismus, ale nenašel v nich odpovědi na svoje hledání. Mustafa procházel obdobím skutečných zápasů a temnot horších než egyptské vězení. Zároveň v jeho srdci vzrůstal hlad po poznání toho Boha, který ho neopustil, ale pomohl mu zázračně překonat psychické i fyzické týrání ve vězení a ukázal mu tak, že se o něho stará. „Seděl jsem na lůžku nebo u svého psacího stolu a modlil jsem se, aby se mi ukázal skutečný Bůh, ten, který mě zachránil, když jsem byl ve vězení, ať by to byl kdokoliv. Občas jsem nebyl schopný promluvit ani slovo, prostě jsem jenom seděl a plakal.“

Bolesti hlavy

Tou dobou zesílily bolesti hlavy, které se Mustafovi stále vracely. Připomínaly se mu také hrůzy života ve vězení. Bě-

hem dne se bolesti daly vydržet a Mustafa mohl pracovat v otcově firmě, ale večer nemohl usnout a v noci spát. Začal tedy častěji navštěvovat jednu lékárnu, kterou vedli, jak tomu zhusta bývá v jeho zemi, křesťané. Když si majitelka všimla jeho vnitřní rozervanosti, začala s ním mluvit o víře. Zнала ho jako nábožného muslima, s údivem naslouchala jeho příběhu o hledání Boha. Pochopila, že ve svém dosavadním náboženství odhalil prázdnotu, kterou chtěl zaplnit. Rozhodla se tedy, že mu daruje svoji Bibli. „Než si dnes večer vezmeš tabletky, zkus si přečíst nějaký úryvek a všimni si, jak se budeš cítit,“ řekla přitom zákazníkovi.

Ten večer znamenal přelom v Mustafově životě. Takto na ten den vzpomíná: „Byla letní noc, kolem desáté. Hlava mě pořádně bolela, ale nevzal jsem si tabletky. Položil jsem je na psací stůl a pohlédl jsem na Bibli. Nevěděl jsem, kde mám začít číst, tak jsem ji jednoduše namátkou otevřel. Byla to farmaceutičina soukromá Bible, po okrajích stran si v ní dělala poznámky. Otevřel jsem pátou kapitolu evangelia podle svatého Matouše, *Kázání na hoře*. Začal jsem číst. Spatřil jsem výjev: Ježíš učící zástupy shromážděné kolem něho na hoře. (...) Můj mozek začal pracovat jako počítač. V knize na stole jsem naproti sobě spatřil obraz Ježíše. V mysli jsem viděl obraz Mohameda. Stále jsem srovnával ty dvě osobnosti. Znal jsem tak dobře Korán a celý Mohamedův život, že jsem nemusel vyvinout sebedušší úsilí k tomu, abych ty věci vydoloval ze své paměti. Ony tam prostě byly.“

Až do této chvíle byl Ježíš pro Mustafu pouhým Isou, v Koránu zachyceným prorokem, který ho nikdy nezajímal. Když teď četl Písmo svaté, právě tento večer pochopil, že Ježíš Kristus je skutečný Bůh, kterého celý život hledal. Odhalením, které ho nejvíc šokovalo, byla Ježíšova slova: „Milujte své nepřátele.“ Mustafa byl do té doby přesvědčen, že nepřátele je třeba zabíjet. Ježíš se dotkl jeho srdce svou odpuštějící láskou, která se nedala ničím zadržet. Když Mustafa četl evangelium, odhaloval nekonečně silnou lásku Syna Božího k hříšníkům, které Ježíš nepřikázal kamenovat, ale které objímal, přijímaje jejich slzy obrácení.

(Pokračování)

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ČERVENEC 2014

Všeobecný: Aby sportovní události vždy přispívaly k rozvoji bratrství mezi národy a k růstu lidskosti.

Misijní: Aby Duch Svatý podporoval dílo laiků, kteří hlásají evangelium v nejnepříhodnějších zemích.

Národní: Aby ti, kdo žijí ve svornosti, vytrvali a ti, kteří jsou v rozepři, se obrátili k lásce.

Pius XII.: „Zůstaňte věrní katolické víře!“

Letos uplynulo 75 let od zvolení Eugenia Pacelliho papežem

„Evviva il Papa!“

Za časného rána 10. února 1939 zemřel papež Pius XI. Za osmnáct dnů začaly slavnostní obřady k zahájení konkláve. Ve středu 1. března odpoledne okolo půl čtvrté šlo 62 kardinálů ve slavnostním procesi na bohoslužbu za zpěvu „Veni Creator Spiritus“ přes Sala regia do Sixtinské kaple.

Jedním z nich byl Eugenio Pacelli. Všichni to věděli: Byl pokládán za nejpravděpodobnějšího budoucího papeže. Na Petrském náměstí dole a v ulicích Říma sázeli lidé na něho deset ku pěti! Ale nevarovalo staré římské přísloví: „Kdo vchází na konkláve jako papež, opouští je jako kardinál!“

Dne 2. března, ve čtvrtek ráno, bylo na náměstí Svatého Petra nepřehledné množství lidí. Dvakrát za dopoledne vystoupil z úzkého, stříbrně blýskajícího plechového komínku tmavý kouř, který se rozplynul nad střechou Sixtinské kaple. Nikdo nebyl zklaman, protože ještě nikdy se v dějinách papežství nestalo, aby už prvního dne konkláve došlo ke shodě. Ale pak se to stalo. Tato volba se stala při třetím kole voleb ve čtvrtek odpoledne okolo páté hodiny. O tomto čase se v konkláve zvedl kardinál děkan, přistoupil k Eugeniu Pacellimu a ptal se ho zvýšeným hlasem, jestli volbu přijímá. Jeho odpověď byla – pokorně „ano“.

A dále: „Které jméno budeš jako papež užívat?“

Odpověď: „Pius XII.! Protože můj celý duchovní život a životní cesta probíhaly pod papeži tohoto jména, zejména ale z vděčnosti vůči Piu XI., který mi vždycky prokazoval svoji lásku.“

Krátce nato následovalo první veřejné vystoupení nově zvoleného papeže. Služebně nejstarší kardinál přistoupil k okraji balkonu vysoko nad vlnícím se množstvím lidí: „Annuncio vobis gaudium magnum: Habemus papam... Eugenium Pacelli.“ – Oznamuji vám velkou radost: Máme papeže... Eugenia Pacelliho.

Na náměstí Svatého Petra zavládlo nepopsatelné nadšení a jásosť: „Evviva il Papa!“ volali nadšení Římané.

Tenkrát napsal kardinál Verdier z Paříže: „Ve skoro dvoutisícileté historii církve je jenom málo příkladů takové volby. Velikost kardinála Pacelliho byla nepochybná a jeho vznešená osobnost nás napadala od prvních okamžiků shromáždění v Sixtinské kapli. Svaté kolegium... nemohlo protahovat, aby povolalo Eugenia Pacelliho na stolec Petrův.“ Bylo to, jak příznačné, právě na jeho 63. narozeniny. V roce 2014 se ohlížíme o 75 let zpátky.

Nuncius v Německu

Němcům se vyplatí, aby se zamysleli nad tím, jak došlo k označení „německý papež“. Většinu let v biskupském poslání – když si odmyslíme dobu jeho pontifikátu – strávil v Německu, nejdříve v Mnichově, potom v Berlíně. Jako papež se musel zabývat od roku 1939 až do konce války převážně vyzývavostí „Třetí říše“. Dne 13. května 1917 byl vysvěcen na biskupa, 25. května přišel do Mnichova a 28. května předal králi Ludvíku III. své pověřovací listiny jako nuncius. Rychle rozvíjel svoje působení daleko za hranice Bavorska. Ve své knize *Události a postavy, 1878–1918* císař Wilhelm II. píše: „V létě 1917 jsem

přijal v Kreuznachu návštěvu papežského nuncia Pacelliho... Pacelli je vznešená, sympatická osobnost vysoké inteligence a dokonalých způsobů v jednání.“

Z Kreuznachu se Pacelli ihned vrátil zpět do Mnichova, kam příštího dne přicestoval rakousko-uherský císař Karel, u něhož chtěl být přijat k audienci. O co šlo v rozhovorech: Celé těžiště diplomatické činnosti Svatého stolce pro zprostředkování míru se teď přeložilo na nunciaturu v Mnichově. Ovšem papežský mír se neuskutečnil. „Ale,“ jak prohlásil životopisec Pia XII., „to se může říci všem mužům, kteří na té nebo oné straně německé hranice nesli zodpovědnost za ztroskotání papežského zprostředkování míru, že proudů krve, nevýslovného utrpení a křížové cesty, o které my nic nevíme, jestli máme poslední část před sebou nebo za sebou, byly by tenkrát ušetřeny národy a lidstvo, kdyby mír... tenkrát byl zachován.“ Kdo by chtěl odporovat, když si pomyslí, že nadiktovaný versailleský mír byl spolupříčinou 2. světové války? Pius tenkrát zvolal: „Všechno je ztraceno – také váš ubohý Vaterland!“

Jeho mírové snahy ztroskotaly. Ale v jiné oblasti byl nadmíru úspěšný. Pět let pracoval na návrzích konkordátu mezi Svobodným státem bavorským a Svatým stolicem. Dne 15. ledna 1925 byl bavorským sněmem podepsán. O něco později, 14. července, se rozloučil s Mnichovem, aby v budoucnu působil v říšském hlavním městě. Při oslavě k této příležitosti zvolal: „Pozdravuji s pohnutým srdcem bavorský národ, v jehož středu jsem v minulých letech našel svůj druhý domov.“

Jenom o čtyři roky později uzavřel Pacelli také konkordát s převážně evangelickým Pruskem. Prelát Ludwig Kaas, předseda *Frakce Centra*, řekl: „Plán pruského konkordátu vypadal zpočátku skoro beznadějně.“ Podle Kaase to byla zásluha Pacelliho, jehož diplomatickou obratnost nemohl dost vynachválit. Ještě ve stejném roce 1929 následovalo Pacelliho odvolání do Říma, aby tam byl vyznamenán kardinálskou hodností a působil jako státní sekretář po boku Pia XI. ▶

Mons. Eugenio Pacelli

Sekretář papeže – říšský konkordát

Sotva přešly dva roky sekretariátu, přišel v Německu k moci Hitler. Pro „německého“ Pacelliho nebyl nikým neznámým. Prohlásil už v roce 1933 jmenování Hitlera říšským kancléřem za „více osudné... než vítězství socialistické levice“. Ještě v Berlíně se pustil Pacelli do konkordátu s Výmarskou republikou. Ale rychle se měnící vlády řešily naléhavější úkoly. Teď to byl kancléř Hitler, kdo navázal na tyto předběžné práce a nabídl Svatému stolci uzavření konkordátu. Měla církev Hitlerovu nabídku odmítnout? Církev měla podanou ruku odrazit, řekli by mnozí. Místo zálohy na důvěru zvolila církev konfrontaci. Lepší důvody mluvily proti konfrontaci už od začátku. Hitler přece přišel k moci legálně a slavnostně chválil připravenost k dobré spolupráci s církvemi. Nová i stará vláda také vytvořily pracovní příležitosti pro miliony katolíků, kteří byli odkázáni na snášeni státní služby. Katoličtí politici strádali – jako komunisté a sociální demokrati – v táborech, které vyrůstaly po celém

Obrovské množství lidí se sešlo, aby přijalo první požehnání „Urbi et Orbi“ po volbě papeže.

Německu. A církev jim nemohla pomoci. Nakonec byl konkordát smlouvou, na kterou se církev mohla odvolat – a skutečně se vždycky znova odvolávala (někdy úspěšně), což bylo příčinou, proč Hitler její platnost pro nově získaná území, jako Sudety a Rakousko, odmítal.

Z encykliky *Mit brennender sorge*

„Dejte pozor, důstojní bratři, aby především víra v Boha, která je prvním a nenahraditelným základem každého náboženství, zůstala v německých zemích zachována čistá a nefalšovaná. Věřícím v Boha není ten, kdo řečnický používá Boží slovo, nýbrž ten, kdo s tímto vznešeným slovem spojuje opravdový a důstojný pojem Boha.“

O bázni Boží – dokončení ze str. 2

těžké přijít k Pánu. Myslím na ty, kdo žijí z obchodování s lidmi a s otrockou prací. Myslíte, že tito lidé, kteří obchodují s lidmi, vykořisťují lidi otrockou prací, mají v srdci bázeň Boží? Nemají bázeň Boží a nejsou šťastní. Myslím na ty, kteří vyrábějí zbraně, aby podněcovali války. Pomyslete, co je to za řemeslo! Jsem si jist, že zeptám-li se vás nyní: kdo z vás vyrábíte zbraně, nenajde se mezi vámi nikdo. Výrobci zbraní nepřicházejí naslouchat Božímu slovu! Vyrábějí smrt, obchodují a kupčí se smrtí. Kéž jim bázeň Boží umožní pochopit, že jednoho dne vše skončí a budou se muset zodpovídat Bohu.

Draží přátelé, 34. žalm podává tuto modlitbu: „Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel, pomohl mu ve všech jeho strastech. Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je. Bojte se Hospodina, jeho svatí! Těm, kdo se ho bojí, nic nechybí.“ (Ž 34,7–9) Prosme Pána, aby náš hlas sjednotil s hlasy ubožáků, aby se nám dostalo daru bázně Boží a mohli jsme společně s nimi, oděni milosrdenstvím a láskou Boží poznat, že On je naším Otcem, našim tatínkem. Ať se tak stane.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

Cenou za tyto výhody bylo určitě zhodnocení režimem. Je ale úplně mylné, když se stále znovu zdůrazňuje, že konkordát byl prvním zahraničně politickým úspěchem Hitlerovým. Před konkordátem podepsal nacistický režim smlouvy se Spojeným královstvím, s Francií a Itálií.

„Mit brennender Sorge“ – encyklika v německé řeči

Papež Pius XI. si povolal v lednu 1937 pět biskupů, mezi nimi kardinála Faulhabera. Ve večerních hodinách sestavil na přání text světového oběžníku, který se měl zabývat jenom poměry v Německu, a byl proto vydán výjimečně v němčině. Byla to jedna z velkých hodin a jeden z velkých činů kardinála-státního sekretáře. Pacelli přečetl Faulhaberův návrh, rozšířil text a zostřil tón, když už první slova nahradil. Kde bylo uvedeno „S velkou starostí“, napsal „S palčivou starostí“. Pius XI. podepsal encykliku 14. března. Tajně vytištěna a rozeslána kurýry, byla přečtena následující neděli ze všech kazatelen v Německu. Žádný kněz se nevyhýbal této službě. Biskupové šli dobrým příkladem včele.

Nacistický režim vyhodnotil encykliku jako otevřené vypovězení boje, nechtěl ale z toho dělat celosvětově přijímanou státní aféru, spíše chtěl událost všemožně zamaskovat. V protestní nótě, kterou předal 12. dubna německý vyslanec ve Vatikánu, byla hodnocena encyklika jako pokus „popudit svět proti novému Německu“. Nikoliv Říše, nýbrž církev údajně porušila konkordát, když své věřící mobilizovala proti „své vlastní vládě“. Zabývat se podrobnostmi papežského psaní je prý pod důstojnost říšské vlády.

Četba encykliky vyvolala pochopitelnou reakci totalitního státu. Před očima světové veřejnosti odhalil papež bez milosti pravou podstatu národního socialismu. Nejpozději teď se mohl každý čtenář novin, obyvatel západní polokoule, dobře vyznat v událostech. Přesto se v tomto roce zúčastnili poprvé vyslanci Anglie (státní strany *Labour*) a Francie (vládní koalice „*Národní fronta*“) norimberského říšského stranického sněmu NSDAP. – Kdo se v Německu dověděl o obsahu encykliky? Návštěvníci katolických kostelů a ti podobně smýšlející, jimž mohl být věnován jeden exemplář.

Proslov papeže Pia XII. ke skupině německých poutníků, neděle 23. dubna 1939

„Pozdravujeme vás ve společném otcovském domě, milí synové a dcery z Německa. Naše náboženské sjednocení s německými katolíky, naše láska k nim a k celému německému národu je dnes ještě silnější a hlubší, než v těch letech, kdy jsme směli v Německu prodlévat.

Zůstaňte katolické víře věrni a dělejte všechno, co je ve vašich silách, abyste ji zachovali svým dětem. Vyznávejte tuto svatou víru s čistým úmyslem a tak ušlechtilým způsobem, že každému bude muset být jasné: katolíkům jde v jejich zápasu jenom o práva Boží a Ježíše Krista. Nikdo ať nám neříká, že my v Německu netoužíme po štěstí a rozkvětu. Právě proto, že po nich toužíme, zastáváme se náboženských hodnot. Protože jenom na nich se dá vystavět trvalá velikost, blahobyt a štěstí národa.

Chceme se mnoho modlit - teď v měsíci máji zvláště k Matce Boží - za mír, za katolickou církev v Německu, za německou mládež.

Jako záruku milosti a lásky Ježíše Krista a ochrany mocné Panny, která vás všechny chce skrýt pod svým pláštěm, uděluji vám a vašim příbuzným z celého srdce apoštolské požehnání.“

Pod nadpisem „Čistá víra v Boha“ se jasně vysvětluje heslo „rasa“: „Kdo stále vyjímá a vyvyšuje ze stupnice pozemských hodnot rasu nebo národ, nebo stát a státní formu, nositele státního násilí nebo jiné základní hodnoty - které v pozemském uspořádání mají podstatné nebo čestné místo - a činí z nich nejvyšší normu mezi všemi, také náboženskými hodnotami a tyto zbožňuje v modloslužebném uctívání, ten převrací a falšuje Bohem stvořený a doporučený pořádek věcí... Jenom povrchní lidé mohou propadnout této klamné nauce o národním bohu a mluvit o národním náboženství...“

Také pod jinými nadpisy se vykazují „krev a rasa“ do svých mezí.

Dne 13. července 1937 mluvil kardinál Pacelli v přeplněné katedrále Notre-Dame ve francouzském hlavním městě. Přitom přišel v řeči na Německo a jeho obyvatele, příslušníky „toho ušlechtilého a mocného národa, který by chtěli špatní pastýři svést ke zbožňování rasy“.

„Němec“ jako papež

Je samozřejmé, že Pacelli jako papež zůstal věrný svému mínění o Němcích

a nacistické vládě. Ale co mohl a měl dělat? Pius XII., jak se jmenoval, se bál, že by plamenný protest zuřivého Hitlera neodvrátil od jeho pekelných úmyslů, nýbrž že by ještě zhoršil situaci obětí a zamezil možnosti tiché pomoci. Proto zakončil papež svoji vánoční promluvu roku 1942, potom co vzpomněl na padlé vojáky, vdovy a sirotky, uprchlíky a válečné oběti, výzvou ke hledání míru. „Tento slavnostní

slib dluží lidstvo statisícům těch, kteří bez vlastní viny, někdy jenom kvůli své národnosti nebo původu propadnou smrti nebo jsou vydáni k postupnému zbídačení.“ Všichni, kdo tenkrát žili, zvláště ti první oslovení, národní socialisté, rozuměli: „On (papež) obviňuje skutečně německý národ z nespravedlnosti vůči Židům a činí se mluvčím Židů, válečných zločinců,“ posoudila nacistická bezpečnostní služba (NS-Sicherheitsdienst). Ti, co zůstali církvi věrni, rozuměli řeči i mlčení, jak dokazují četné nacistické zprávy o náladách lidí. Tak se píše výstižně v jedné takové zprávě 16. prosince 1941 o odvozu Židů z vládního okresu Minden: „Žel, ozývají se z náboženských kruhů odmítavé hlasy, jak se stalo zvykem u všech státních akcí... Že není pochopitelné, že se může s Židy tak brutálně zacházet; ať Žid nebo árijec, všichni jsou prý přece Bohem stvoření lidé.“

Svoji opatrnou řeč zdůvodňuje papež 2. června 1943 v jedné promluvě ke kardinálům následovně: „Každé slovo, které je od nás zaměřeno na příslušné úřady, každá veřejná narážka musí být zvážena s největší vážností ve vlastním zájmu těch, kteří trpí, aby se jejich situace neučinila ještě těžší a nesnesitelnější, než je dosud.“ Při této příležitosti pomyslel ještě jednou pohnutými slovy na ty, „kteří na základě své národnosti nebo své rasy se stali terčem pro ještě větší katastrofy a ještě větší bolesti, a kteří dokonce, aniž by se sami provinili, jsou určeni k vyhubení“.

Sotva dozněl hluk bitev, vydali se starší jednoho internačního tábora, v němž bylo

Eugenio Maria Giuseppe Giovanni Pacelli byl zvolen papežem 2. března 1939 po jednodenním konkláve. Zvolil si jméno Pius XII. Od roku 1917 do roku 1930 působil jako nuncius nejdříve v Bavorsku, pak v Německé říši. Od roku 1930 byl kardinálem-státním sekretářem. V roce 1937 v němčině napsaná a ve všech kostelech přečtená encyklika jeho předchůdce Pia XI. Mít brennender Sorge nese ostrým odsouzením nacionálně socialistických ideologií v podstatě jeho rukopis.

► vězněno 3200 Židů, uprchlíků z Rakouska, Maďarska a Československa, z Cosenzy v jižní Itálii na cestu, aby předali papeži dopis, v němž se píše:

„Vaše Svatosti, teď, když vítězná spojenecká vojska zlámala naše řetězy a vysvobodila nás ze zajetí a nebezpečí, dovolujeme si my, židovští internovaní z Ferramonti, vyslovit svůj nejhlubší a neoddanější dík za starost a pomoc, kterou nám Vaše Svatost věnovala v otcovském zájmu a bezmezně dobrotě v průběhu let naší internace a pronásledování takřka ve všech zemích Evropy.“

Tucty podobných vyjádření ukazují, jak velmi bylo hodnoceno charitativní působení papeže hlavními postiženými.

Papež nemlčel

Když papež 9. října 1958 zemřel, nastal veliký smutek po celém světě, vyjma komunistických států. Přešlo skoro deset let, když jeden německý dramatik svou divadelní hrou pokálel špínou čest Paccelliho tvrzením, že papež mlčel. Taková zřejmá lež – tak to vidí mnozí – požívá ochranu umělecké svobody. Proto se tvrději drží tato potupa. Nejméně stejně tvrději musíme my, křesťané, při každé příležitosti, která se nabídne, vyvolávat v paměti historickou skutečnost: Papež nemlčel. Ale pohyboval se na velmi tenkém ledě. Jedno jediné slovo Hitlerovo by stačilo a ochrana, kterou ještě nabízel smíšená manželství, by byla ukončena nuceným rozvodem na základě zákona. Že rozhodné protesty nic nepomáhaly, to věděli ohrožení Židé, dokonce dítě Anne Franková: „Jan vzal s sebou pastýřský list biskupů k lidem v církvi... Jestli to pomůže? Naším bratřím ve víře určitě ne.“ Právý opak byl pravdou. Výzva působila vražedné škody! – viz Edita Steinová a jiní!

V poválečné době se bezúhonně osobnosti úspěšně bránily proti paušálnímu obviňování Němců, tak třeba spolkový kancléř Konrad Adenauer. Čím větší byl odstup od strašlivých událostí, o to kalnější byl pohled na ty Němce, kteří pod Hitlerem žili. Také úcta k „německému papeži“ byla hanobena, a je tomu tak dodnes, proto se považuje za nemožné, aby byl povýšen k úctě oltáře. Všechny přípravy jsou uzavřeny. Nesmíme ztráct naději.

Z Der Fels 3/2014 přeložil -mp-

Interrupce dětí postižených Downovým syndromem

Nenarozené děti s Downovým syndromem jsou likvidovány v míře mnohem větší než ostatní. Ve Velké Británii, kde zákon umožňuje zabít takové dítě až do devátého měsíce těhotenství, se navíc polovina takovýchto interrupcí uskutečňuje bez jakékoli oficiální registrace. S tímto šokujícím zjištěním přišla nedávno vyšetřující komise britského parlamentu. Vyšetřování si vynutil fakt, že údaje Národního registru Downova syndromu se výrazně

lišily od úředních dat britského ministerstva zdravotnictví. Bylo přešetřeno 994 případů z roku 2012. V rozporu se zákony byla více než polovina z nich ministerstvem zatajena. Předsedkyně vyšetřující parlamentní komise Fiona Brucová vyjádřila podiv nad nezájmem ministerstva o tuto otázku a konstatovala, že v každém druhém případě byl porušen zákon, přičemž žádný lékař nebyl potrestán.

Česká sekce Rádia Vatikán

Rok zasvěceného života

Svatý otec František vyhlásil *Rok zasvěceného života*. Začne 30. listopadu 2014, tedy na první adventní neděli. „Toto datum bylo vybráno úmyslně – advent je časem naděje. A právě ctností naděje se má zasvěcený život neustále vyznačovat,“ poznamenává arcibiskup José Rodríguez Carballo, sekretář Kongregace pro společnost zasvěceného života a společnosti apoštolského života. Závěr Roku byl stanoven na 2. února 2016, Světový den zasvěceného života. V průběhu celého období bude vatikánská půda hostit množství iniciativ pro představitele řeholních společenství. Papež František se každého z těchto setkání zamýšlí osobně zúčastnit, ať již formou zvláštní audienace nebo slavením společné eucharistie.

Jak zdůraznil arcibiskup Carballo, vatikánská setkání by měly doplnit iniciativy jednotlivých národních a oblastních řeholních konferencí. Důležitější než vnější aktivismus je však duch celé-

ho Roku zasvěceného života, který zahájí plenární zasedání vatikánské kongregace pro řeholní život pod titulem „Mladé víno do nových měchů“ (Mk 2,22). „V naslouchání Duchu Svatému se pokusíme rozpoznat, jak v kreativní věrnosti zasvěcený život nasměrovat, právě ve spojení nového se starým, *nova et vetera*,“ podotýká Mons. Carballo. Zvláštní důraz chce vatikánský úřad klást na formaci řeholníků, na kterou papež František opakovaně poukázal. „Chceme zjistit, jak to s formací vypadá, jaké jsou její mezery, kde existuje něco kladného, co by vyžadovalo podporu,“ soudí sekretář kongregace, zodpovědný za řeholní život v církvi. Formace se nevyhne ani členům kontemplativních řádů – vatikánský úřad pro ně chystá kurz po internetové síti. Na druhé straně je ovšem také vyzývá k řetězové modlitbě – za církev, zasvěcený život a celý svět.

Podle www.radiovaticana.cz

Královéhradecké diecézní centrum pro seniory zve starší lidi a další zájemce na POUTNĚ-POZNÁVACÍ ZÁJEZD DO SRBSKA, MAKEDONIE, ALBÁNIE A MEDŽUGORJE V HERCEGOVINĚ, který se uskuteční ve dnech 3. – 12. 9. 2014. Během zájezdu navštívíte místa spjatá s následovníky sv. Cyrila a Metoděje, historická města, křesťanské chrámy, budete mít možnost vykoupat se v křišťálově čistém Ohridském jezeře a relaxovat u Jadranu. Na zájezdu Vás doprovodí zkušený průvodce, přítomen bude rovněž duchovní doprovod. V případě zájmu **se prosím hlase nejpozději do 30. 6. 2014** na kontaktech Diecézního centra pro seniory Hradec Králové: Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel. 495 063 661 • e-mail: dcs@bihk.cz. **Více informací, včetně programu zájezdu,** naleznete na webu www.dcskh.cz nebo Vám je organizátoři na vyžádání rádi zašlou.

Program mezinárodního varhanního festivalu VARHANNÍ DUHOVNÍ HUDBA V BAZILICE MINOR PANNY MARIE POMOCNICE KŘESŤANŮ VE FILIPOVĚ 2014 / GEISTLICHE ORGELMUSIK IN FILIPPSDORF (vždy neděle od 14.00 hod.):

6. 7. Adam Viktora, varhany (ČR); Gabriela Eibenová, soprán (ČR) • **13. 7.** Waldemar Krawiec, varhany (Polsko) • **20. 7.** Reinhard Seeliger, varhany (Německo); Manfred Dippmann, lesní roh (Německo) • **27. 7.** Jan Kalfus, varhany (ČR); Jan Morávek, baryton (ČR) • **3. 8.** Přemysl Kšica, varhany (ČR); Miroslav Smrčka, trubka (ČR) • **10. 8.** Hans Georg Reinertz, varhany (Belgie) • **17. 8.** David di Fiore, varhany (USA) • **24. 8.** Michal Bártek, varhany (Francie/ČR); Vladimír Kiseljov, malba (ČR) • **31. 8.** Robert Hugo, varhany (ČR); Lucie Sedláková Hülová, housle (ČR).

Další podrobnosti k festivalu sdělí: Jiří Chlum, varhaník v bazilice ve Filipově a předseda Arte Musica, o.s. • **Kontakt:** GSM +420 602 933 144, e-mail: chlum.varhany@tiscali.cz.

Propagandou proti církvi (10)

Nová světská tradice: místo křtu – „okřjablování“

Společnou součástí působení francouzských revolucionářů z 18. století a bolševiků bylo to, že likvidování křesťanských obyčejů v obou případech doprovázelo napodobování, a to vlastně imitování obřadů spojených s křesťanskou vírou.

Například ve 20. letech se v bolševickém Rusku zaváděla ceremonie „okřjablování“ dětí. Tato nová světská tradice, vycházející v názvu z bolševického převratu v říjnu 1917, měla nahradit obřad svatého křtu – ve skutečnosti zakázaného. Při sovětském obřadu „okřjablování“ skládali rodiče slavnostní slib, že budou dítě vychovávat v duchu komunismu (napodobování křestní povinnosti rodičů vychovat dítě ve víře církve). „Okřjablované“ dítě dostalo obrázek „děťátka Lenin“ (místo bílé roušky), na závěr se zpívala *Internacionála*.

Dospělým osobám se při „okřjablování“ měnila jejich původní „zpátečnická“ jména a malým dětem byla dávana nová, „pokroková“ jména. Například pro chlapce (muže) Marx, pro děvčátka (ženy) – Engelina nebo Rosa (na počest Rosy Luxemburgové). Používaly se také různé umně vytvořené kombinace. Nejedna chlapec tak dostal jméno Vladlen (první části jména a přízviska „vůdce revoluce“), Melor (Marx, Engels, Lenin a okřjabrskaja revolucia) nebo Marlen (Marx a Lenin). Byli i tací, které obdařili jménem Dazmir (akronym – první písmena z ruského provolání „Ať žije světová revoluce!“). Děvčata byla zase „obšťastňována“ jmény typu Ninel (Leninovo přízvisko od konce), Barikáda, Okřjabrina (od ruského názvu října), Pariskomuna (od pařížské komuny) nebo jednoduše Revoluce, Diktatura nebo Terora.

U komsomolců byly v oblibě tzv. rudé svatby, které se běžně konaly v továrně nebo v místním sídle Komsomolu. Snoubenci stáli před Leninovým obrazem (místo před oltářem) a slibovali věrnost – sobě, ale především komunistickým zásadám. Až do konce trvání Sovětského svazu patřilo k „dobrým pravidlům“, že po uza-

vření civilního sňatku mladý pár položil květiny k místnímu pomníku V. I. Lenina, kterých bylo v Rusku mnoho.

Bolševiky prováděná dechristianizační akce se rovněž týkala poslední cesty člověka na zemi. Od 20. let se v Sovětském svazu připouštěly pouze světské pohřby. V roce 1927 byl vydán zákaz stavět na hřbitovech kříže. O rok dříve začal *Svaz bojujících ateistů* na stránkách svého tisku kampaň, která propagovala kremace místo tradičního pohřbu těla v rakvi. Uvádělo se dokonce, že vhodným prostorem pro umístění krematoria v Moskvě by byly budovy bolševiky uzavřeného kláštera Donského, jednoho z největších pravoslavných klášterů v ruském hlavním městě.

Starý trik: věda = ateismus, náboženství = pověra

Tradičním motivem využívaným bojujícími ateisty v proticírkevní propagandě bylo odvolávání se na „vědeckost“ se záměrem vytvořit v příjemci představu: ateismus je „věda“, náboženství je „předsudek a pověra“. Starý figl, známý už přinejmenším od časů protikatolické propagandy osvícenců (ateismus = „filosofie“). Ve 20. letech se na stránkách *Ateisty* psalo: „Náboženství není nic, je to iluze. (...) Chceš zničit náboženství, říkáme: prohlubuj nauku. Věda místo náboženství. Musíš vědět, jak funguje příroda i společnost. Jenom takovým prostředkem dáš své existenci smysl.“

S odvoláváním se na „vědecká zjištění“ tedy bolševická propaganda přesvědčovala, že největší křesťanské svátky (Velikonoce a Vánoce) mají „pohanské kořeny“ a jsou „relikty pradávných pohanských vegetativních kultů“. Koncem 20. let, kdy byl boj s křesťanstvím pojmán stále výrazněji jako složka politické rozpravy s „třídním nepřítelem“, se objevil nový argument: zachování křesťanských svátků představuje bezprostřední politickou hrozbu pro „existenci socialistického systému“. V prosinci roku 1927 *Ateista* v článku pod charakteristickým názvem *Vánoce a obrana Sovětského svazu* dokonce přesvědčoval své čtenáře, že slavení Spasitelova narození v Betlémě

představuje ... „ohrožení sovětské obranyschopnosti“.

V Sovětském svazu jsou i tanky „ateistické“

Ateistická propaganda se v 30. letech pojila rovněž s programem intenzivního zbrojení realizovaného Stalinem (tomu vlastně doopravdy sloužila industrializace). V roce 1928 informoval *Ateista*, že chrám Zmrtvýchvstání Páně v Kostromi byl přetvořen na „muzeum obranyschopnosti“ a na jeho štítu byla místo shozeného kříže umístěna „nová trojice“: sošky představující bombardovací letadlo s dvěma tanky po bocích.

Počátkem 30. let zahájil *Svaz bojujících ateistů* mezi svými členy kampaň na podporu programu zbrojení sbíráním příspěvků na novou výzbroj pro Rudou armádu. Z nich zakoupený tank se měl nazývat *Ateista* a ponorka zakoupená ze stejných prostředků se měla jmenovat *Bojující ateistka*. Příznačné je, že se tyto výzvy nesetkaly s odpovídající odezvou u samých ateistů a peníze na „bezbožnou“ výzbroj se nepodařilo sehnat.

Kromě kultu sovětských vůdců (Lenina a Stalina) měla být novým náboženstvím „sovětského člověka“ právě industrializace. V roce 1929 vytyčoval J. Jaroslavskij, předseda *Svazu bojujících ateistů*, program jeho další kampaně, která měla být vedena v těsném spojení s „pětiletým plánem socialistické výstavby, (...) především ve vztahu ke konkrétním, běžným záležitostem spojeným s přestavbou průmyslu a zemědělství“.

V roce 1932 – jako vzor prvního stalinového pětiletého plánu „hospodářského rozvoje“ (zaplaceného miliony lidských bytostí z „rozkulačených“ vesnic, jejichž obyvatelé hynuli v sovětských koncentračních táborech nebo na nesmyslných, vražedných „velkých stavbách socialismu“) byla vyhlášena „proticírkevní pětiletka“, která ve svých deklaracích oznamovala, že „do dne 1. května 1937 nesmí na celém území SSSR zůstat ani jediný dům modlitby a samotný pojem boha musí být anulován jako pozůstatek středověku, jako nástroj utlačování dělnických mas“.

Z Mijucie się! 2/2014 přeložila -vv-

Pondělí 30. 6. 2014: 6:05 Vatican magazine (774. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Přijeme si... **6:50** V pohorách po horách – Radhošť **7:00** Klapka s... (86. díl) **8:05** Vzpomínka na Horácko **8:20** Léta letí k andělům (24. díl): Jan Špilar **8:35** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (96. díl) **10:00** Nedělní čtení: Slavnost sv. Petra a Pavla **10:30** BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek **10:45** NOEkreace (233. díl) **10:55** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **11:15** 380. výročí příchodu Řádu piaristů **11:30** Salesiánský magazín **11:45** OVCE.sk: Netancuj s vlkom **11:50** Sedmihlášky – U Kobylské skály **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 [P] **13:35** Vatican magazine (774. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:05** Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy **14:35** Bača Milan od Juraja do Šimona **15:00** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Člověk a jeho povolání ke štěstí [P] **15:45** V souvislostech (60. díl) **16:10** Můj Bůh a Walter: Mše I. **16:30** Kultura života – Bioetika: Kmenové buňky **17:00** Krásné slovo otce Špidlíka (2. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 2. část **18:00** Krasohled (7. díl) [P] **18:30** OVCE.sk: Devátadesátdevět [P] **18:35** Sedmihlášky – U Kobylské skály **18:40** 69783 **19:05** Dar z Medžugorje **19:25** Přijeme si... **19:40** Zprávy z Věčného města: 30. 6. 2014 [P] **20:00** Prorok léčitel: Solanus Casey **21:00** Vít Kašpařík. Koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **21:25** Na koberečku (85. díl) [P] **21:35** Terra Santa News: 25. 6. 2014 **22:00** Noční univerzita: Jan Sokol – Křesťan a společnost **23:00** Vlci v Lužici **23:30** Vatican magazine (774. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Dokumentace zločinů komunismu.

Úterý 1. 7. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 30. 6. 2014 **6:15** Poodří – mokřady mezinárodního významu České republiky **7:00** Outdoor Films se Svátou Božákem **8:35** Institut Bearzi v Udine **8:45** Charita ve středu (5. díl) **9:45** Poselství svatých: Svatý Petr **10:00** Můj Bůh a Walter: Mše I. **10:20** Vatican magazine (774. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:50** Noční univerzita: Jan Sokol – Křesťan a společnost **11:45** OVCE.sk: Devátadesátdevět **11:50** Sedmihlášky – U Kobylské skály **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Zprávy z Věčného města: 30. 6. 2014 **12:15** Platinové písničky (27. díl): Dechovka **12:45** Dar z Medžugorje **13:05** Marina **13:40** V pohorách po horách – Radhošť **13:50** Vše pro mého krále a královnu **14:25** Dokumentace zločinů komunismu **16:00** Přijeme si... **16:15** Dny terapie 2014 **16:25** Ukrajinská zastavení **16:50** Dětská Bible **17:05** BET LECHEM – vnitřní domov (31. díl): Pavel Štěpánek **17:20** Terra Santa News: 25. 6. 2014 **17:40** Pastýř na člunu **18:00** Cirkus Noeland (15. díl) **18:30** OVCE.sk: Korunka krásy [P] **18:35** Sedmihlášky – U Kobylské skály **18:40** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **19:10** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem **19:20** 380. výročí příchodu Řádu piaristů **19:35** Zpravodajské Noeviny: 1. 7. 2014 [P] **20:00** Misie naživo – Shalom for Uganda **21:00** Muzikanti hrajte: s dechovou hudbou Túfaranka **22:05** Zprávy z Věčného města: 30. 6. 2014 **22:15** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (96. díl) **23:35** Pomoc, která se točí **0:05** Pavel, bojovník za víru.

Středa 2. 7. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 1. 7. 2014 **6:20** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Člověk a jeho povolání ke štěstí **7:05** NOEkreace (233. díl) **7:15** Muzikanti, hrajte: S dechovou hudbou Túfaranka **8:15** Dar z Medžugorje **8:35** Misie naživo – Shalom for Uganda **9:35**

Harfa Noemova (20. díl) **10:00** Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality **11:05** Kouzlo strun **11:20** 44 let novickou **11:45** OVCE.sk: Korunka krásy **11:50** Sedmihlášky – U Kobylské skály **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Klapka s... (86. díl) **13:50** Hlubinami vesmíru s doc. Alenou Šolcovou, o historii astronomie, 1. díl **14:30** Na koberečku (85. díl) **14:40** Předání proutěného řemesla **15:05** Poselství svatých: Svatý Petr **15:15** Salesiánský magazín **15:30** Institut Bearzi v Udine **15:40** Zpravodajské Noeviny: 1. 7. 2014 **16:00** Krasohled (7. díl) **16:30** Vlci v Lužici **17:00** Můj Bůh a Walter: Mše II. [P] **17:30** Vatican magazine (774. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:05** Zprávy z Věčného města: 30. 6. 2014 **18:15** Budu pomáhat: APLA: Asociace pomáhající lidem s autismem **18:25** Sedmihlášky – U Kobylské skály **18:30** OVCE.sk: Pomsta [P] **18:33** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **18:40** Andělka **19:15** Terra Santa News: 2. 7. 2014 [P] **19:35** Přijeme si... [P] **20:00** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **20:25** Noční univerzita: Milan Michalko – Tři zbraně ženy [P] **21:10** Anton Neuwirth – lékař, filozof, humanista **21:35** Zprávy z Věčného města: 30. 6. 2014 **21:50** Živě s biskupem: biskup Jan Vokál **23:00** Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy **23:30** Uganda, trpící perla Afriky **0:05** Pavel, bojovník za víru.

Čtvrtek 3. 7. 2014: 6:05 69783 **6:30** Bača Milan od Juraja do Šimona **6:55** Dny terapie 2014 **7:05** Gospelový sborník **7:15** Platinové písničky (27. díl): Dechovka **7:45** Dětská Bible **8:00** Terra Santa News: 2. 7. 2014 **8:25** Pavel, bojovník za víru **10:00** Dokumentace zločinů komunismu **11:30** Přijeme si... **11:45** OVCE.sk: Pomsta **11:50** Sedmihlášky – U Kobylské skály **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** V pohorách po horách – Radhošť **12:15** Charita ve středu (5. díl) **13:20** Poselství svatých: Svatý Petr **13:35** Včely a lůdia **13:45** Uganda, trpící perla Afriky **14:15** Vlci v Lužici **14:45** Cirkus Noeland (15. díl) **15:15** Zpravodajské Noeviny: 1. 7. 2014 **15:30** Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS [P] **16:05** Outdoor Films se Svátou Božákem **17:35** Přijeme si... **17:50** NOEkreace (233. díl) **18:05** Hermie a přátelé: Dát nebo brát? **18:30** Sedmihlášky – U Kobylské skály **18:35** OVCE.sk: Hlásna trůba [P] **18:40** Krásné slovo otce Špidlíka (2. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 2. část **19:35** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2014 [P] **20:00** Jak potkávat svět (4. díl): S Václavem Hudečkem **21:20** Kus dřeva ze stromu: Topol [P] **21:35** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2014 **21:50** Oblastní charita Červený Kostelec: Dům sv. Josefa, Žireč [P] **22:05** Pomoc, která se točí **22:30** Vatican magazine (774. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:00** Krasohled (7. díl) **23:35** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **0:05** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2014 **0:20** Můj Bůh a Walter: Mše II. **0:50** 380. výročí příchodu Řádu piaristů.

Pátek 4. 7. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2014 **6:20** NOEkreace (233. díl) **6:30** Krasohled (7. díl) **7:00** Listy z osamělého ostrova: List do Pergamonu (3. díl): Odstranit kompromisy **7:30** V pohorách po horách – Radhošť **7:40** Noční univerzita: Milan Michalko – Tři zbraně ženy **8:25** Prorok léčitel: Solanus Casey **9:25** Na koberečku (85. díl) **9:40** Jde o život (9. díl): Svátosti II **11:10** Poslány sloužit **11:40** Sedmihlášky – U Kobylské skály **11:45** OVCE.sk: Hlásna trůba **11:48** Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přijeme si... **12:20** O létajícím faráři **12:30** Vlci v Lužici **13:00** Včely a lůdia **13:10** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **13:40** Písnový

koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 **14:25** Kus dřeva ze stromu: Topol **14:40** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2014 **15:00** VELEHRAD 2014 [L] **19:10** Můj Bůh a Walter: Mše II. **19:40** Zprávy z Věčného města: 4. 7. 2014 [P] **20:00** Outdoor Films se Svátou Božákem **21:30** Harfa Noemova (20. díl) **22:00** Vzdálená pobřeží ticha **22:30** Přijeme si... **22:45** Na koberečku (85. díl) **22:55** Institut Bearzi v Udine **23:05** Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS **23:35** Salesiánský magazín **23:55** Misie naživo – Shalom for Uganda.

Sobota 5. 7. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 4. 7. 2014 **6:15** Hornolidečko – Študlov **6:25** Kultura života – Bioetika: Prevence AIDS **6:55** Vlci v Lužici **7:25** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **7:50** Krasohled (7. díl) **8:25** Cirkus Noeland (15. díl) **8:55** Sedmihlášky – U Kobylské skály **9:00** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? **9:25** Svatí Cyril a Metoděj **9:45** Můj Bůh a Walter: Mše II. **10:20** Jak potkávat svět – s básníkem Františkem Novotným a hercem Lud'kem Munzarem **11:40** Zprávy z Věčného města: 4. 7. 2014 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** Zpravodajské Noeviny: 3. 7. 2014 **12:25** Dny terapie 2014 **12:35** Terra Santa News: 2. 7. 2014 **12:55** Přijeme si... **13:10** Slavnostní koncert z Velehradu 2013 **14:20** Krásné slovo otce Špidlíka (2. díl): Slovanská spiritualita a Velehrad, 2. část **15:20** NOEkreace (233. díl) **15:30** Platinové písničky (27. díl): Dechovka **16:05** Na pořadu rodina – Pěstounská rodina **17:10** Svatí Cyril a Metoděj **17:25** Don Bosco a Oděsa: 50 let ve službách mládeži **17:50** Listy z osamělého ostrova: List do Tyatír (4. díl): Když je čas odejít [P] **18:25** Sedmihlášky – U Kobylské skály **18:30** OVCE.sk: Ogrgel' **18:35** Misie naživo – Shalom for Uganda **19:40** V souvislostech (61. díl) [P] **20:00** Hlubinami vesmíru [P] **20:45** Noční univerzita: John Eldredge – Velký příběh **22:05** V pohorách po horách – Velký Roudný **22:15** Zprávy z Věčného města: 4. 7. 2014 **22:25** Věrní odkazu sv. Cyrila a Metoděje **23:00** Oblastní charita Červený Kostelec: Dům sv. Josefa, Žireč **23:10** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Člověk a jeho povolání ke štěstí **0:00** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 **0:40** Vzdálená pobřeží ticha.

Neděle 6. 7. 2014: 6:15 Vlci v Lužici **6:45** Včely a lůdia **7:00** Jak potkávat svět – s básníkem Františkem Novotným a hercem Lud'kem Munzarem **8:25** Dny terapie 2014 **8:35** Kouzlo strun **8:50** Živě s biskupem: biskup Jan Vokál **10:05** Zprávy z Věčného města: 4. 7. 2014 **10:25** Terchová **10:30** Mše svatá z Terchové /SK/ [L] **11:45** Dny terapie 2014 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (61. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:35** Platinové písničky (25. díl): Dechovka **14:05** Farní charita Starý Knín a nové formy péče o malé děti **14:20** Hlubinami vesmíru **15:00** Oblastní charita Červený Kostelec: Dům sv. Josefa, Žireč **15:15** Noční univerzita: Milan Michalko – Tři zbraně ženy **16:05** Zprávy z Věčného města: 4. 7. 2014 **16:15** Hermie soutěží **16:25** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **16:55** Sedmihlášky – Sadila sem hrušku v humně [P] **17:00** Cirkus Noeland (15. díl) **17:30** Můj Bůh a Walter: Mše II. **18:05** O kom, o čem: Profesor Rudolf Haša **18:30** 22 hláv **19:10** Odkaz vysokočasných předků **19:20** Jezuité o: Divadlo spirituality **19:40** Přijeme si... [P] **20:00** Vatican magazine (775. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:35** Má vlast: Bouzov **22:05** V souvislostech (61. díl) **22:25** Misie naživo – Shalom for Uganda **23:30** Včely a lůdia **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** O létajícím faráři **0:05** Zpravodajský souhrn týdne.

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 5. července 2014
s P. Mikulášem Selvekem z kláštera premonstrátů Milevsko:
MARIÁNSKÁ ÚCTA A CYRILOMETODĚJSKÁ MISE.

Program: 16.00 modlitba klokotských zpívaných hodin
• 16.30 růženec a svátost smíření • 17.00 mše svatá.
Poté: svátostné požehnání a možnost vykonat pouť ke kapli Dobrá Voda.
Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné.

Ve dnech 15.–19. srpna 2014 se uskuteční **IV. MORAVSKÁ COMPOSTELA** – 5denní pěší putování po Cyrilometodějské poutní cestě, letos ve směru Velehrad – Svätý Hostýn – Svätý Kopeček. **Přihlášky nutno podat do 1. července 2014** e-mailem na info@velehradinfo.cz nebo telefonicky na číslo 571 110 538. Podrobnosti o pouťi jsou dostupné na www.velehradinfo.cz nebo na www.maticesvatokopecka.cz.

ZAŠOVSKÁ POUŤ 2014 – program:

Sobota 5. 7. – noční bdění ve Stračce:

21.00 hod. – rozjímavý růženec, vystoupení: Schola sv. Josefa z Hutiska, mše svatá.

Neděle 6. 7. – slavnostní bohoslužby v kostele Navštívení Panny Marie: v 7.00, 8.15 hod. **V 10.30 hod.** bude hlavním celebrantem P. Jindřich Zdik Charouz, PhD., Th.D., převor kanonie premonstrátů v Želivě • 14.30 hod. – požehnání a uctění obrazu Panny Marie Zašovské v kostele • 15.00 hod. – divadelní představení o sv. Františkovi v kostele (farní společenství dětí a mládeže).

Ve Veselé bude mše svatá s nedělní platností **v sobotu 5. 7. v 17.00 hod.**

Srdečně zvou

*Římskokatolická farnost Zašová
a OS Mariánský pramen ve Stračce.*

Ve dnech 23. července – 1. srpna 2014 proběhne ve **Vyšším Brodě SETKÁNÍ KATOLICKÝCH DĚTÍ**, které organizují rodina Krutských a Ignác Pospíšil. Účastnit se mohou **děti ve věku 6–14 let**. Akce navazuje na loňské Setkání katolických dětí in Kozinci.

Prostory pro ubytování dětí poskytne vyšebrodský klášter, který též pro tábor zajistí mše svaté (podle misálu z r. 1962) a přednášky pro hlubší vzdělání dětí v katolické víře. Sportovní výtah budou mít děti v okolí nádherné krajiny podél Vltavy, která poskytne spoustu zdravého a krásného prostředí pro hry a dovádění. Děvčata a chlapci budou ubytování oddělené, budou mít vlastní vedoucí a částečně i samostatný program. Rodiče, kteří by si přáli přihlásit své děti na tuto akci, nechť kontaktují Ignáce Pospíšila (e-mail: cinik@centrum.cz; tel. 775 048 413), který jim pošle další informace a vzor přihlášky. **Přihlásit dítě je nutné do konce června a do téže doby je třeba zaplatit zálohu 300 Kč** (složenkou na adresu „Ignác Pospíšil, J. Bendy 8, 370 05 České Budějovice“ či „Anna Krutská, Klášterní 125, 382 73 Vyšší Brod“ či přímo do rukou někomu z hlavních pořadatelů). Zbytek částky se doplácí při příjezdu na akci. Záloha se při odřeknutí účasti nevrací. Letošní setkání bude delší než loňské, z něhož nezbyly žádné finanční rezervy, bylo tedy nutno cenu zvýšit. Vynasnažíme se ale i tak udržet náklady pro rodiče pokud možno co nejnížší a brát ohled na větší a chudé rodiny a případně dofinancovat akci z kapes sponzorů (jedním z nich je i Una Voce). Celková částka za jedno dítě je 1500 Kč. Pokud jedna a tatáž rodina pošle dětí více, pak u druhého dítěte je cena 1300 Kč a každého dalšího 1100 Kč. Rodiny, které by rády děti vyslaly, ale jsou na tom finančně špatně, nechť nás kontaktují – jsme připraveni nalézt vhodné řešení (např. formou výrazné slevy).

*Rodina Krutských, Ignác Pospíšil
Podporuje Una Voce Česká republika*

Liturgická čtení

Neděle 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1–11
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)
2. čt.: 2 Tim 4,6–8.17–18
Ev.: Mt 16,13–19
Slovo na den: Co svážeš, bude svázáno.

Pondělí 30. 6. – nez. pam. Svatých promučenníků římských (v olomoucké arcidiecézi: svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály)

1. čt.: Am 2,6–10.13–16
Ž 50(49),16bc–17.18–19.20–21.22–23
Odp.: 22a (*Uvažte to, kdo zapomínáte na Boha!*)
Ev.: Mt 8,18–22
Slovo na den: Pojď za mnou a nech.

v olomoucké arcidiecézi:

1. čt.: 1 Král 8,22–23.27–30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibytěk, Hospodine zástupů!*)
Ev.: Mt 16,13–19
(nebo jiná čtení z Lekcionáře V)
Slovo na den: Na té skále zbudují svou církev.

Úterý 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 3,1–8; 4,11–12
Ž 5,5–6.7.8
Odp.: 9a (*Veď mě ve své spravedlnosti, Hospodine!*)
Ev.: Mt 8,23–27
Slovo na den: Nastalo úplné ticho.

Středa 2. 7. – ferie

1. čt.: Am 5,14–15.21–24
Ž 50(49),7.8–9.10.11.12–13.16bc–17
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)
Ev.: Mt 8,28–34
Slovo na den: Řekl jim: „Jděte!“

Čtvrtek 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19–22
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 20,24–29
Slovo na den: Vztáhni ruku a vlož ji do mého boku.

Pátek 4. 7. – nez. pam. sv. Prokopa nebo sv. Alžběty Portugalské (v Čechách: památka sv. Prokopa)

1. čt.: Am 8,4–6.9–12
Ž 119(118),2.10.20.30.40.131
Odp.: Mt 4,4 (*Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.*)
Ev.: Mt 9,9–13
Slovo na den: Naučte se, co znamená: „Milosrdenství chci.“

Sobota 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1–3a
Ž 117(116),1.2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7
Ev.: Lk 10,1–9
Slovo na den: Kam chtěl sám přijít.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. ČERVNA – 5. ČERVENCE 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 6.		PO 30. 6.		ÚT 1. 7.		ST 2. 7.		ČT 3. 7.		PÁ 4. 7.		SO 5. 7.	
Antifona	1405	1580	826	928	841	945	857	961	1673	1892	1722	1941	1722	1941
Žalm	786	884	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1406	1580	827	928	842	945	857	962	1673	1893	1415	1590	1420	1595
Antifony	1407	1581	828	929	843	946	858	963	1413	1588	1416	1591	1421	1595
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	1407	1581	831	933	847	950	861	966	1674	1894	1416	1591	1421	1596
Antifona k Zach. kantiku	1407	1582	1412	1587	847	950	861	966	1413	1588	1416	1592	1421	1596
Prosby	1407	1582	831	933	847	951	861	966	1675	1894	1724	1943	1422	1596
Závěrečná modlitba	1408	1582	1412	1587	847	951	862	967	1413	1588	1416	1592	1422	1597
Modlitba během dne:														
Hymnus	1264	1402	832	934	848	952	862	967	792	890	895	1002	1264	1402
Antifony	1408	1583	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	1422	1597
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	1265	1403
Krátké čtení	1408	1583	835	937	851	955	865	970	1676	1895	898	1005	1422	1597
Závěrečná modlitba	1408	1582	835	938	851	955	865	970	1413	1588	898	1006	1422	1597
Nešpory:	SO 28. 6.													
Hymnus	1409	1584	1409	1584	837	939	852	956	867	972	1413	1589	1423	1598
Antifony	1404	1578	1410	1585	838	940	853	957	868	973	1413	1588	1719	1937
Žalmy	1670	1889	1678	1897	838	940	853	957	868	973	1678	1897	1719	1937
Kr. čtení a zpěv	1404	1578	1410	1585	840	943	856	960	871	976	1680	1900	1424	1599
Ant. ke kant. P. M.	1404	1579	1411	1585	1412	1587	856	960	871	977	1414	1589	1420	1594
Prosby	1405	1579	1411	1586	841	944	856	960	872	977	1681	1900	1425	1600
Záv. modlitba	1405	1580	1408	1582	1412	1587	857	961	872	977	1413	1588	1422	1597
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1238	1374

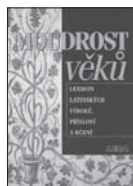
KNIHY Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MOUDROST VĚKŮ • LEXIKON LATINSKÝCH VÝROKŮ, PŘÍSLOVÍ A RČENÍ

*Eva Kutáková, Václav Marek, Jana Zachová •
Odpovědná redaktorka PhDr. Svatava Matoušková*

Široký výběr několika tisíc latinských starověkých, biblických i středověkých rčení, citátů a dalších užitečných obrátů, z nichž se velká část vztahuje k důvěrně známým, běžným tématům, situacím a zkušenostem.

*LEDA spol. s r.o. • Čtvrté, rozšířené a přepracované vydání,
v LEDA vydání první • Váz., přebal, A5, 512 stran, 350 Kč*

PRVOROZENÉ DÍTĚ • O SOUROZENECKÉ POZICI

*Jiřina Prekopová • Z němčiny přeložila Hana Vrbová •
Odpovědná redaktorka Jaroslava Fejková*

Psychologické výzkumy ukazují, že pořadí, ve kterém se děti rodí, významně ovlivňuje rozvoj jejich osobnosti. Zvláště to platí o prvorozených – pokud se narodí další sourozenci, musí se vzdát své role „jedináčka“ a rozdělit se o přízeň a lásku rodičů. Pro mnoho z nich je to velmi bolestná zkušenost, která někdy negativně ovlivní jejich psychiku, zvláště když se jim nedostane emoční podpory od nejbližších. Autorka vychází ze své zkušenosti druhorozeného dítěte: v dětství trpěla prvorozenstvím své o čtyři roky starší sestry, teprve později dospěla k silnému vztahu. Prekopová během své praxe na základě terapie pevně

ho objeti pochopila úzkosti, které prvorozené děti díky své dětské frustraci prožívají.

*Portál, s. r. o. • Druhé vydání, v Portálu první •
Brož., 130x200 mm, 160 stran, 225 Kč*

MALÝ TYRAN

Jiřina Prekopová • Z němčiny přeložili Zdena Lomová a Zdeněk Jančařík • Odpovědný redaktor Zdeněk Jančařík

Stále více rodičů a vychovatelů je bezradných. Ačkoliv při výchově chtěli dělat všechno dobře, zdá se jim, že se jejich děti vyvíjejí v malé tyrany. Udržují své rodiče v poklusu a nechávají je kolem sebe tancovat. Znamá dětská psychologka Jiřina Prekopová tento fenomén ve své knize vysvětluje a ukazuje, jakou oporu děti potřebují, aby se mohly nerušeně vyvíjet.

*Portál, s. r. o. • Šesté, rozšířené vydání •
Brož., 130x200 mm, 160 stran, 197 Kč*

**NOVĚNA KE SVATÉMU VÁCLAVOVI,
HLAVNÍMU PATRONOVI ČESKÉHO NÁRODA**

Sestavil P. Pavel Václav Havlát OM
Texty novény jsou sestaveny ze starých legend a dalších pramenů. Brožurka dále obsahuje úryvek z homilie Benedikta XVI. ve Staré Boleslavi 28. září 2009, několik modliteb ke sv. Václavu a modlitbu k Matce Boží – Palladiu české země. Vyšlo s církevním schválením.

*Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství •
Brož., 110x168 mm, křídový papír, 32 stran, 49 Kč*

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.